

ES PI GROS



*BUTLLETÍ INFORMATIU DE L'ASSOCIACIÓ
SPORTIVA, RECREATIVA, CULTURAL, DE **LLORET DE V.A.**

nº 3 any: II. - II EPOCA Depòsit Legal P.M. 623-79

FEBRER 1980



camí
Pasqua

sumari

SECCIONS

PAGINES

<u>EDITORIAL</u>	3
<u>NOTICIARI</u>	5
Associació.....	5
Escola.....	5
Unió de Pagesos.....	5
Cambra Agrària.....	6
Parròquia.....	7
Ajuntament.....	8
<u>LOCAL</u>	10
Taula rodona sobre el canvi dels noms dels carrers.....	11
El Llorat segueix el seu camí, per Llorenç Coll.....	12
Església, Quaresma, Viatge a Roma.....	14
<u>NACIONAL</u>	18
Dades per a una crisi autonòmica, per Damià Ferrà Ponç.....	19
L'autopista d'Inca, en nom del tot poderós "progrés", per Mateu Fiol.....	22
<u>CULTURA</u>	25
Un poc d'Història de Sa Comuna de Llorito (continuació).....	26
Es Pi Gros.....	30
Racó per a la Poesia, per Felip Munar.....	32
<u>EXCLUSIVA: COM ATRAVESSÀ L'ATLÀNTIC EN JERONI BRINES,</u> Introducció per Sebastià Amengual.....	33
<u>COL.LABORACIONS</u>	36
El nin i la mantida, per C.B.B.....	37
Llorat de Vista Alegre, per Felip Munar.....	39
La nostra llengua i l'escola, per C.B.B.....	40
Las drogas(Continuació), per R.M.....	41
<u>ESPAI OBERT: Fora D.T.A.N., una qüestió de vida o mort, per</u> Mateu Fiol.....	46
<u>PERSONATGES: Recordant a Pep Nicolau. Els Forners, per</u> Llorenç Vallcaneras.....	48
<u>PAGINA D'HUMOR, per Mateu Fiol.....</u>	52

editorial

Vet aquí la Quaresma: quaranta jornades de camí fins a la pasqua.

Sortim de l'aparent seguretat de les olles d'Egipte. Les aparences enganyen. El pa segur al preu que sigui, lliga els homes. Els fa esclaus del qui té el pa, del qui remena les cireres o del ventrell. Tant se val. Esclaus. Pot anar bé el desert: fam, dejuni de pa i de paraules. Intent de veure la realitat com és i plantar-li cara. És la ruta de la llibertat. Per això ens hi empeny l'Esperit: En aquell temps, l'Esperit empenyé Jesús cap al desert.

L'Esperit de llibertat també havia empès els fills d'Israel cap al desert. En digueren l'èxode. De fet era un banc de proves. Com l'antic, el nou Israel, és temptat per Satanàs. Marc no ens diu com ni de què. Sec: temptat, o sigui, posat a prova. Per Satanàs, l'esperit del mal. Curt i ras: dos principis en lluita, l'Esperit contra l'esperit, el bé i el mal.

Vivia entre els animals ferosos i l'alimentaven els àngels. L'home en conflicte amb ell mateix de cara a construir la seva personalitat baix de l'empar de la paciència de Déu, que espera la victòria. Quaranta dies -quaranta anys, tota la vida- caminant per la lluita cap a la pasqua.

Quaresma. Al final del camí, la lluita decisiva i la coronació de l'obra.

"Estimats: Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injusts, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida".

Dejuni, silenci, lluita, prova, quaresma. No són un fi. Són medis. Camins. El fi és la Pasqua. I al cor mateix de la pasqua hi trobam la victòria, la Paraula, el pa i l'aigua. El desert ens ha menat a l'antidesert. La ruta quaresmal és plena del desig d'aquestes realitats alliberadores.

Pasqua. La terra promesa. Una humanitat nova.

D'aquí a quaranta dies, pasqua. Haurem construït l'home nou, ara i aquí?

noticiari



ASSOCIACIÓ

GENER

Dia 26: En el saló d'actes de Ca Ses Monges, va tenir lloc la "Taula Redona" sobre el "Canvi dels Noms dels Carrers".

Dia 28: S'iniciaren les gestions per dur a terme la col·lecció de les portes del Centre.

FEBRER

Dia 16: Es convoca a tots els socis a la reunió que tindrà lloc en el Centre a les 21 hores. Entre altres temes se procedirà a l'elecció d'un representant a la Comissió de Cultura de l'Ajuntament.

NOTA PELS SOCIS.- Per donar més facilitats als socis, s'ha prorregat fins el 25 de Febrer el plaç per satisfer les cotes pendents.

ESCOLA

S'han iniciat les oportunes gestions per formar una Associació de Pares. Esporem que vagi bé.

UNIO DE PAGESOS

Els dies 29, 30 i 31 del mes passat, els pagesos de Lloest, seguint a la convocatòria feta pels pagesos de Mallorca, se manifestaren. El dia 29 posaren els seus tractors a la vorera de la carretera de Palma. Els manifestants foren uns vint, malgrat el nombrós nombre de pagesos i tractors que hi ha en el nostre poble. El 30 i 31 se juntaren amb els manifestants de la Comarca d'Inca, per la qual cosa foren amb els seus tractors a la manifestació que tingué lloc a la carretera comarcal Palma-Aldúia.

SUBVENCION GASOLEO B

Nos comunica la Cámara Agraria Interinsular, que según comunicación de la Dirección General del Tesoro del Ministerio de Hacienda, en relación con la subvención de Gasoleo para Baleares durante el segundo semestre de 1.979, la cantidad que corresponde a los tractoristas encuadrados en esta Cámara Agraria Local, es de pesetas 648.944'-- , sin que hasta el momento, tengamos noticias del detalle que corresponde a cada agricultor.

MUTUALIDAD AGRARIA.- Aumento de pensiones.

El Consejo de Ministros celebrado el pasado 11 de enero, y a propuesta presentada por el Ministerio de Sanidad y Seguridad Social en un 15 por 100, sobre las pensiones mínimas.

En virtud de ello, los jubilados mayores de 65 años, pasarán a percibir las siguientes cantidades:

	<u>1.979</u>	<u>1.980</u>
Jubilación	13.820	15.900
Invalidez	13.820	15.900
Viudedad	10.500	12.075
SOVI	10280	11.900

COTIZACION.- Cuotas individuales de los Trabajadores.

Las cuotas individuales de los trabajadores afiliados al Régimen Especial Agrario de la Seguridad Social han sufrido un aumento, en que empezara a cobrarse con el mes de enero, pero cobrando las diferencias a partir de octubre del 79.

Dichas cuotas serán:

Trabajadores por cuenta propia	2.250'-- pts.
Trabajadores por cuenta ajena	1.800'-- "

Las empresas de estos últimos están obligadas a hacer la Autoliquidación Empresarial mensual, cotizando el dos por ciento de la base de cotización correspondiente a dichos trabajadores por cada jornada real que realicen. Real Decreto 1134/1979 de 1-5-79.

GENER

4: BODES D'OR

Joan Picornell Jordà i Margalida Florit Miralles celebraren els cinquanta anys de matrimoni. Els s'hi desijam moltes felicitats a n'aquesta fi-ta tan senyalada i que sia empenta per no cansar-se de viure junts tots els anys que Déu vulgui, i que sien molts!

5: ARRIBADA DELS REIS ACOMPANYATS DELS PAGES

L'Associació va organitzar el vespre de "la il.lusió" per petits i grans. A la Rectoria es varen rebre 199 "informes", a n'els quals en-cara se n'afegiren més. Tothom pareix que va tenir la seva joguina..., i els qui no, se quedaren amb les ganes.

CONCURS DE BETLEMS

Onze concursants varen presentar el seu betlem, que el jurat visità el dia de Cap D'Any. A tots els s'hi vàrem donar un obsequi de la "Caixa" i, endemés, tres primers premis:

- 1º 500 pts.: Família Niell Gomila
- 2º 300 " : Família Munar Picornell
- 3º 200 " : Família Picornell Arrom

6: BATIAMENT

Montserrat Mateu Puigròs
fill d'Arnau i Catalina
va nèixer el 28-X-79

Ehhorabona

17: SANT ANTONI

A un programa elaborat per distintes forces vives del poble baix de l'organització de l'Associació, venien detallats tots els actes per celebrar a St. Antoni.

Dia 17, ofici amb sermó

Dia 19, dissabte, fogueró dels "quintos 80" i torrada de tot lo que fos porquim

Dia 20, Beneïdes

Les carrosses que desfilaren foren les següents:

- Ses torroneres
- Ses figueraleres
- Ses figues forneres
- Un dia de bugada
- Cuina
- Sa Possessió de Na Joana Frau
- Els missatges de la Possessió

Cada una d'elles varen tenir un obsequi.

Els trofeus es repartiren de la següent manera:

-Trofeu de l'AJUNTAMENT: Cavall de So'n Joan Arnau

-Trofeu PIENSOS HENS: El ca d'En Sebastià Pago

-Trofeu PIENSOS S. ISIDRO: Faissans i altres classes d'aviam de So'n Boló.

-Trofeu PIENSOS S. ISIDRO: Els cans que acabaven de nèixer de l'Amo'n Toni ex-forner.

Menció també va tenir l'ase d'En Rafel Ferragut, vestit d'homo pel cap i per la coa..., de què anava vestit? Iddò, de dona!

Tampoc porem olvidar la presència d'es mul d'En Toni d'es Colomer.

I per acabar, diguem tots: Visca St. Antoni!

FEBRER

4: Comença la preparació específica dels nins de Primera Comunió. Combregaran dia 18 de Maig.

10: CAMPANYA CONTRA LA FAM

20: Comença la QUARESMA. A la secció de l'Església trobareu un escrit damunt aquest temps eclesial com també l'Editorial.

8 i 22: Conferència del Curset per a comprendre la Bíblia.

-Cada dijous i dissabtes continua la catequesis de preparació per la Confirmació. El dia senyalat per celebrar aquest sacrament és el 23 d'Abril

-Cada diumenge, després de l'Ofici, hi ha la catequesis bàsica.

CURSET PRE-MATRIMONIAL

Dies: 11 - 12 - 13

Qui hi pot venir?

-Tots els qui s'han de casar

-Els novios que ja festetgen en serio

-Els casats que vulguin venir

Hora: 9'30 del vespre

Lloc: A Ca ses monges

Dirigirà: Un matrimoni

Col·laboren en aquesta edició:

S'Estanc.

Merceria Jesús.

Es Forn de Sa Plaça.

El pasado domingo y con poca asistencia de público el Ayuntamiento tras una sesión plenaria acordó los siguientes puntos: 1) Quedó cerrado el presupuesto del año anterior. 2) Se acordó, tras haberlo predispuesto el presupuesto, el pago del tractor adquirido por el Ayuntamiento (300.000 pesetas); 3) Está ya todo dispuesto para que, como cada año, se lleve a cabo la venta de pinos de "Sa Comuna", ICONA se queda con un trece por ciento del importe de la venta, lo restante queda para el Ayuntamiento. 4) Este organismo acordó cobrar por la vía ejecutiva los atrasos que los vecinos de Lloret todavía no han satisfecho tras reiterados avisos. 5) Se pagó el horno crematorio de basura (76.000.-). 6) El Ayuntamiento ya tiene local para la Biblioteca Municipal, falta su adecuación. Para ello ya se han presentado las peticiones precisas a organismos superiores. 7) El jueves pasado (6-2-80) el consistorio ratificó la aprobación del polémico Plano de Urbanización. Como se recordara fueron muchos los vecinos que protestaron - aunque inadecuadamente - porque se sentían perjudicados por los trazos de dicho plano.

El lunes empezó la actividad de la recogida de basura local. Conviene tener en cuenta estos puntos: 1) La basura se recogerá los lunes y los viernes a las siete de la noche. 2) Los vidrios y los botes se recogerán los miércoles. 3) Serán sancionados los que dentro de la basura pongan vidrios y botes o viceversa. 4) Se pagará un impuesto directo para poder sustentar un empleado fijo para esta tarde.

I ara dues cançons:

Dones que teniu filletes,
maldau-les a ben guardar,
que elles són tan senzilletes
com es vidre, de trencar.

Maria-Aina Espardenyera,
caçadora d'erigons:
sa cosa que em prometeres,
ja és hora que me la dons.

LOCAL

TAULA RODONA SOBRE EL CANVI DELS NOMS DELS CARRERS

Organitzada per l'Associació Sportiva-Deportiva-Cultural, en el saló d'actes de Ca ses Monges i amb l'assistència d'unes quaranta persones, el propassat 26 de Gener, va tenir lloc una taula rodona sobre "el canvi dels noms de carrers". La taula va estar integrada per: Joan Miralles, professor de Filologia Catalana de la Facultat de Filosofia i Lletres, autor de l'informe "Els carrers de Montuiri", i premi d'Investigació Ciutat de Palma 1980; El regidor Miquel Coll, com a representant de l'Ajuntament; l'amo En Bartomeu Gomila, veí del poble, com a representant de la gent major; i En Joan Jaume, com a representant de la joventut; Actuà de moderador, el representant de l'Associació, Andreu Ramis.

El moderador va començar dient que el motiu d'aquesta taula rodona havia estat la posta en marxa, per la Comissió de Cultura de l'Ajuntament d'un estudi per a dur a terme el canvi dels noms dels carrers peñ que l'Associació va trobar oportú organitzar una taula rodona. Inmediatament va parlar En Joan Miralles sobre la base convenient per a canviar els noms; ~~va dir~~ va dir que el millor era canviar els noms des d'un aspecte ~~històric~~ històric-toponímic, sense tenir en compte cap aspecte polític i afegí que el canvi de noms no era degut, en cap moment, a que hi havia hagut un canvi de règim, sinó que s'han de canviar senzillament perquè el poble torna cobrar, d'aquesta manera, allò que li va ésser llevat, fruit de la política de la dècada del 1930 al 1940. Va assenyalar, així mateix, que aquest canvi s'havia de realitzar en la nostra llengua ja que així es contribuirà al restabliment i normalització de l'aspecte lingüístic.

Després va parlar el regidor Miquel Coll, el qual va estar d'acord amb l'opinió d'En Joan Miralles, però assenyala que això reportaria per a tots els veïns molèsties burocràtiques.

Després parlà l'amo En Bartomeu Gomila, qui ens va contar un poc d'Història d'alguns carrers i de la seva opinió de donar el nom d'algunes persones il·lustres del poble que encara no figuren a cap carrer.

Finalment parlà En Joan Jaume, el qual va estar d'acord amb la fórmula que havia donat En Joan Miralles, així mateix afegí la conveniència de traslladar el nom d'alguns carrers a altres nous perquè aquells recobrassin el seu nom primitiu i recalca que el canvi es fes en la nostra llengua.

Lavors hi va haver un col·loqui amb els assistents del qual va derivar la proposta de fer un estudi històric-cultural dels carrers.

El Lloret sigue su camino.

per Llorenç Coll.

Sigue sin convencer la U.D. LLORET a sus incondicionales seguidores y aficionados. Aunque últimamente ha experimentado un ligero mejoramiento, tanto en el aspecto físico y táctico como en el técnico. Se sigue pecando de inocencia a la hora de jugar al fútbol, se nota la falta de experiencia y veteranía, y sobre todo, falta visión de juego y sobra individualismo.

Por otra parte hay que pensar que el Lloret es un equipo joven y modesto, que necesita el apoyo de todo el pueblo, y que debe practicar mucho fútbol, si quiere llegar algún día a tener unos conocimientos, más o menos exactos, de este difícil deporte.

Asimismo hay que decir que la Directiva del Lloret ha realizado en estos últimos días dos fichajes de última hora, a fin de reforzar el potencial del equipo, se trata de Agustín Puigserver Miralles y de Miguel Coll Munar. También hay que recordar que el entrenador, José Colomer Vilar, ha jugado los últimos partidos, en calidad de jugador con ficha, con el fin de contribuir al buen juego del equipo y lograr mejores resultados, y la verdad que es un placer verle jugar.

Veamos ahora lo que ha dado de sí el Lloret en el mes de Enero:

13-I-80 ; U.D. LLORET, 2; C.D. VALLEDOSA, 1.

Partido de lucha constante, buen juego del Lloret, y dos goles de exhibición del entrenador "PEP", se mejoró algo aunque todavía falta mucho para convencer a la afición.

Hay que destacar la buena forma física de los jugadores y el gran arbitraje que hizo el Colegiado de turno.

Con relación a los jugadores hay que decir que su espíritu de lucha fue admirable, y que sudaron la camiseta a lo largo de los noventa minutos, por lo cual su victoria fue del todo merecida.

20-I-80 ; C.D. SANCEL·LAS, 1; U.D. LLORET, 0.

Fue el clásico partido de rivalidad regional entre dos equipos de características muy similares. Hay que destacar la buena deportividad que reinó durante los noventa minutos de partido, y el buen juego que realizaron ambos equipos.

Sin lugar a dudas un encuentro como éste es de los que hacen afición. Se luchó de poder a poder con un toma y daca constante, que hizo que el público asistente se lo pasara en grande.

Ambos equipos no merecieron la derrota, aunque esta se inclinó a favor del Lloret, a falta de quince minutos para el final del partido, en una jugada desgraciada de nuestro equipo.

Los jugadores del Lloret hicieron un partido memorable, y su entrega en el campo fue absoluta, buscaron la victoria de principio a fin, y de verdad que pudieron conseguirla de no ser por la buena actuación del portero del Sancellas, que evitó goles ya cantados.

El arbitro actuó correctamente y no influyó para nada en el resultado final, cortó el juego duro y siguió al juego de cerca.

Todas las líneas de juego del Lloret actuaron correctamente y su derroche de energías fue ejemplar, tal vez la línea más floja fue la atacante, los delanteros pecaron de individualismo y faltó velocidad en las acciones ofensivas del Lloret.

27-I-80 ; SPORTING SÓLLER, 3; U.D. LLORET, 1.

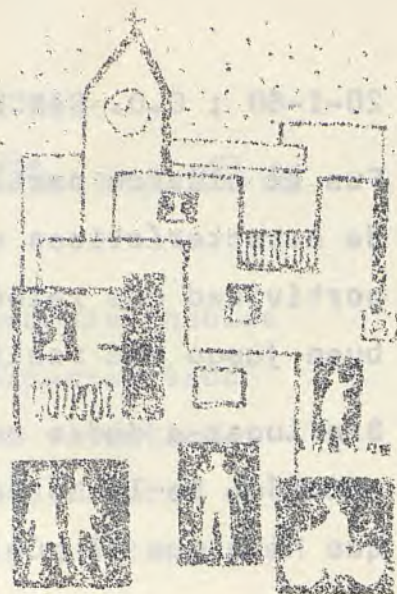
El Lloret llegó a este encuentro con bastantes ausencias, unos por lesión y otros por enfermedad, no pudieron asistir al campo del Sóller, y los jugadores que sí estaban intentaron jugar lo mejor posible, y la verdad es que no les salió del todo mal.

Ya de salida el equipo local se encontró con dos goles a su favor, conseguidos en los primeros diez minutos de partido, que casi sentenciaban el resultado final. Pero el Lloret supo reaccionar y consiguió acortar distancias, con un gol de Font marcado mediada la primera parte. En la continuación el Lloret salió a por todas en busca del empate y a punto estuvo de conseguirlo, pero al final un gol en contraataque del Sóller sentenció el partido.

ESGLÉSIA

PARROQUIA

QUARESMA



Dià 20 de Febrer començarem el temps de Quaresma... QUARANTA DIES DE PREPARACIO PER A LA PASQUA.

PASQUA és una paraula hebrea que significa "pas". Així, els cristians celebren la PASQUA quan:

- Recordam el "pas" d'Israel d'Egipte a la terra promesa.
- Commemoram el "pas" de Jesús de la mort a la resurrecció.
- Renovam el "pas" nostre del ésser natural a l'adopció de fills de Déu pel baptisme.

Si ens fixam en aquests punts, veurem que tenen de comú el deixar un estat dolent, inferior i passar a un altre estat bo, millor. De l'esclavitut es passa a la llibertat; de la mort es passa a la vida; de la naturalesa humana es passa a la naturalesa divina.

Idò, bé, si la Quaresma és una preparació per arribar a la Pasqua, tendríem que mentres passa aquella, els cristians anem deixant tot lo que sia esclavitut, pecat, mort, criteris humans, i ens adherim a lo que és llibertat, gràcia, vida, evangeli, que, en definitiva, tot es resumeix en Jesucrist. Com diu st. Pau: "Ens despullem de l'homo vell i ens revestim de l'homo nou".

Aquest és el punt de partida per celebrar la Quaresma. Després venen les pràctiques. ¿Què podem fer durant la Quaresma per celebrar-la veritablement?

1- Intensificar la nostra relació en Déu:

- .Assistint cada dia a la celebració de l'Eucaristia per escoltar la Paraula de Déu i unir-me a Jesucrist, llum i fortalesa per la nostra vida.
- .Llegir la Paraula de Déu, que jutjarà les meves accions i em donarà claretat en el dubte.

2- Examinar la nostra vida:

- .Llevant tot lo que estorbi, lo que es vici, esclavitut, pecat.
- .Posant aquells valors cristians que ens faltin: justícia, veritat, vida: AMOR.

3- Realisar certes pràctiques pròpies de la Quaresma:

- .El dejuni i la abstinència per comprendre que "no només de pa viu l'homo" i que hem d'estar part damunt dels menjars, sient senyors i no esclaus.
- .L'exercisi dels "passos" per meditar la passió de Jesús i entreveure la seva resurrecció, que ha de ser la nostra mort al pecat i la nostra resurrecció a la vida.

Celebrem la Quaresma i així l'esclafit de Pasqua ens omplirà a tots.

Manos Unidas



CAMPAÑA CONTRA EL HAMBRE

DIA DEL AYUNO VOLUNTARIO • 8 Feb. 1980 • Jornada Nacional 10

1.º En una ocasión algunos tigres se habían dado un banquetazo. De pronto apareció Mamá Tigre con un nuevo postre: Una enorme tarta.



2.º Un Hijo Tigre dijo: «Ay Mamá, no puedo más». Y la Tigre Pequeña afirmó: «Mamá no podría comer ni un solo bocado». El Padre Tigre pi-

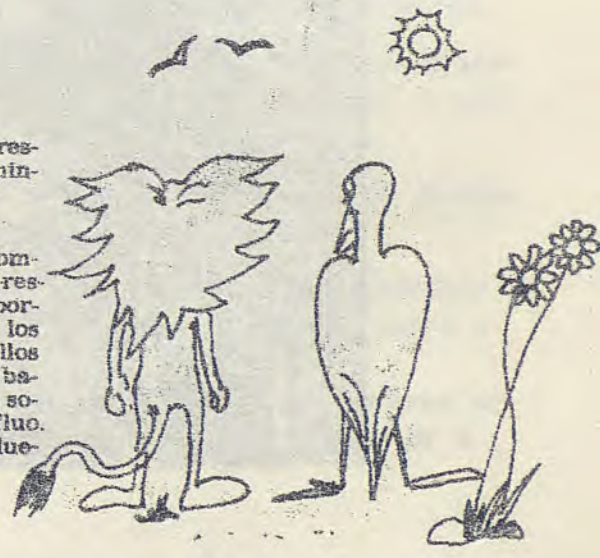
dió bicarbonato para poder hacer la digestión y los demás no podían ni ver la tarta sobre la mesa.



4.º «Dime —amigo Pelicano— ¿Es este el amor de que hablan los sabios y los santos?»

5.º «Oh, no sabio León —respondió el Pelicano— de ninguna manera».

6.º Estoy feliz porque me comprendes, amigo mío —respondió el buen León— porque el que trata así a los hambrientos no ve en ellos más que los cubos de la basura, donde tira lo que le sobra, los lujos, lo superfluo. Y eso no es amor, desde luego que no.



3.º Entonces dijo la Abuela Tigre: «Dársela a los Tigres Pobres».

Puntos de Reflexión

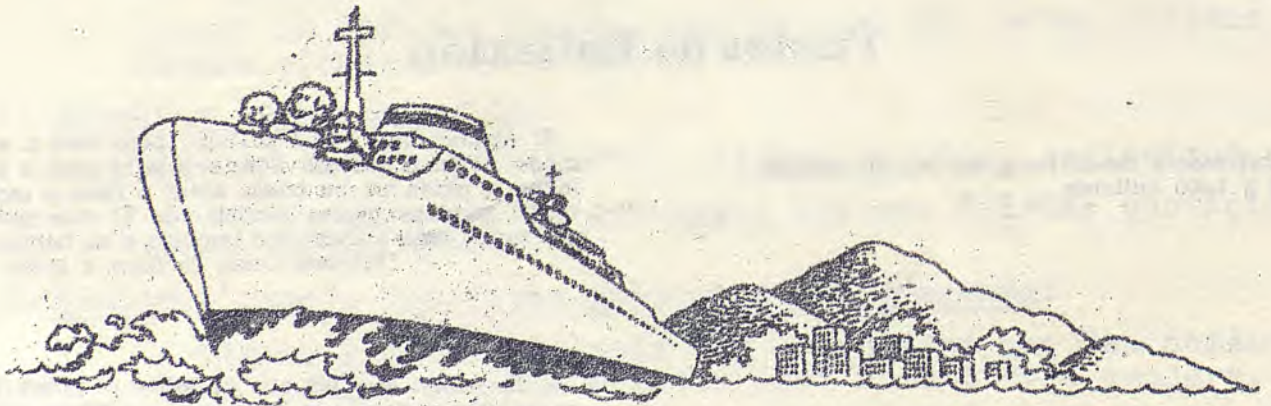
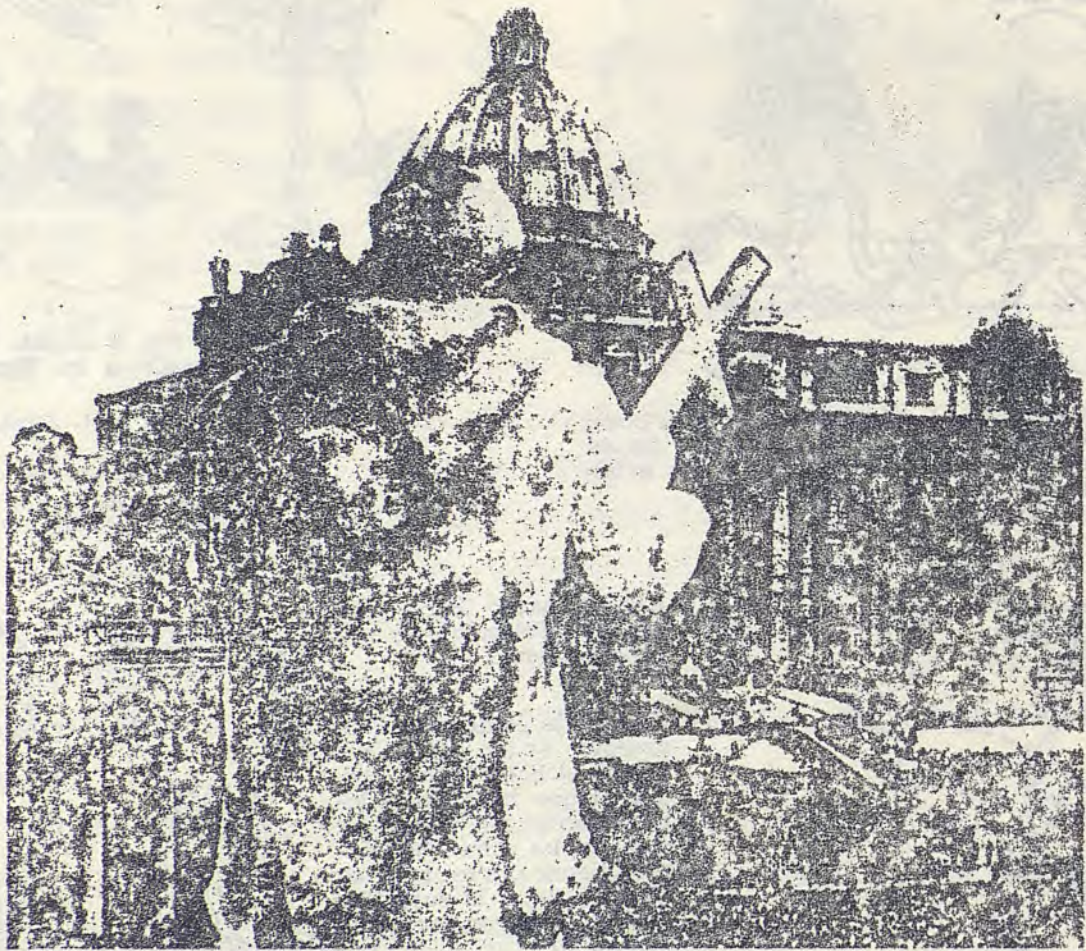
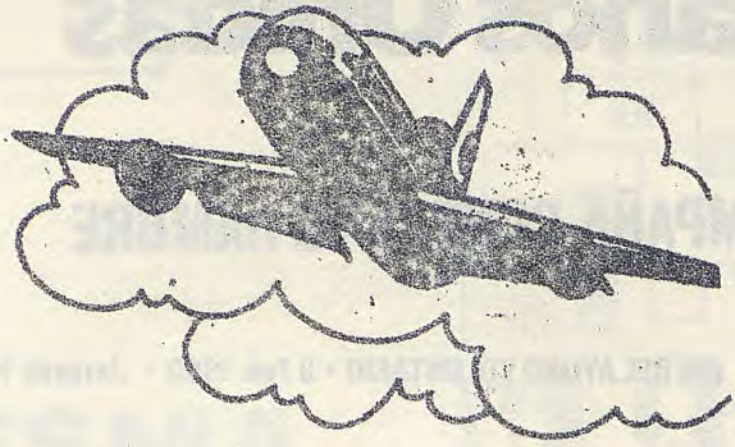
Los hambrientos y desnutridos del mundo oscilan entre 500 y 1.500 millones.

Si alguno dice: «Amo a Dios»; pero odia a su hermano, es un mentiroso. Pues el que no ama a su hermano, a quien ve, no puede amar a Dios, a quien no ve. Y nosotros hemos recibido de El este precepto, que quien ama a Dios ame también a su hermano. (Primera Carta de Juan, 4, 20-21)

Casi la mitad de los científicos y tecnólogos de mundo (cerca de medio millón) dedican sus talentos a la investigación y desarrollo experimental en el terreno militar.

— Escuchad ésto los que aplastais al pobre y querriais exterminar de la tierra a los infelices, diciendo: ¿Cuándo pasará el novilunio, que vendamos el trigo; y el sábado, que abramos los graneros; y hagamos más pequeña la medida y mayor el precio y falseemos la balanza, y nos apoderaremos del pobre por dinero, y de los débiles por un par de sandalias? El Señor ha jurado por la gloria de Jacob: No olvidaré yo nunca esto. (Amos 8, 4-7)

VIATGE
A
ROMA



17

R U T A A S E G U I R

=====

Jueves, 10 Abril: PALMA-BARCELONA. - Salida a las 24 h. en barco de Transmediterranea.

Viernes, 11 Abril: BARCELONA-NARBONNE-MARSELLA. - Llegada del barco sobre las 8 h. Acomodación en el autocar y salida por la autopista hacia la Junquera para almorzar en Narbonne. Cena y alojamiento en Marsella.

Sábado, 12 Abril: MARSELLA-NIZA-GENOVA. - Desayuno breve visita y salida para almorzar en Niza, llegada a Genova para la cena y alojamiento.

Domingo, 13 Abril: GENOVA-PISA-ROMA. - Desayuno y salida hacia la ciudad de la Torre Inclinada, almuerzo en Pisa, breve visita y salida para llegar para la cena y alojamiento en la ciudad eterna. ROMA.

Lunes, 14 Abril: ROMA. - Pensión completa y visita a la ciudad.

Martes, 15 Abril: ROMA. - Pensión completa. Continuación de la visita a esta bella ciudad, con tiempo libre para compras.

Miércoles, 16 Abril: ROMA. - Pensión completa y asistencia a la audiencia de S.S. JUAN PABLO II y terminación de la visita.

Jueves, 17 Abril: ROMA-ASIS-FLORENCIA. - Desayuno y salida. Comida en Asis con breve visita a la ciudad de SAN FRANCISCO y seguidamente salida para Florencia la ciudad del arte por excelencia. Cena y alojamiento en Florencia.

Viernes, 18 Abril: FLORENCIA-VENECIA. - Desayuno y vista a la ciudad. Salida después del almuerzo hacia Venecia, llegada para la cena y alojamiento

Sábado, 19 Abril: VENEZIA. - Desayuno y vista a la ciudad de los canales, almuerzo cena y alojamiento en el hotel, tarde libre para visitar la ciudad o para compras.

Domingo, 20 Abril: VENEZIA-MILAN-TURIN. - Desayuno y salida para almorzar en Milan, breve visita y salida hacia Turin. Cena y alojamiento.

Lunes, 21 Abril: TURIN-MONTDAUPHIN-AVIGNON. - Desayuno y salida hacia Montdauphin donde se almorzara, breve visita y salida para Avignon. cena y alojamiento.

Martes, 22 Abril: AVIGNON-FIGUERAS-BARCELONA. - Desayuno y salida para almorzar en Figueras, después de almorzar salida hacia Barcelona, donde a las 22'05 en avión hacia PALMA

=====

PRECIO POR PERSONA: UNAS 35.900 ptas.-

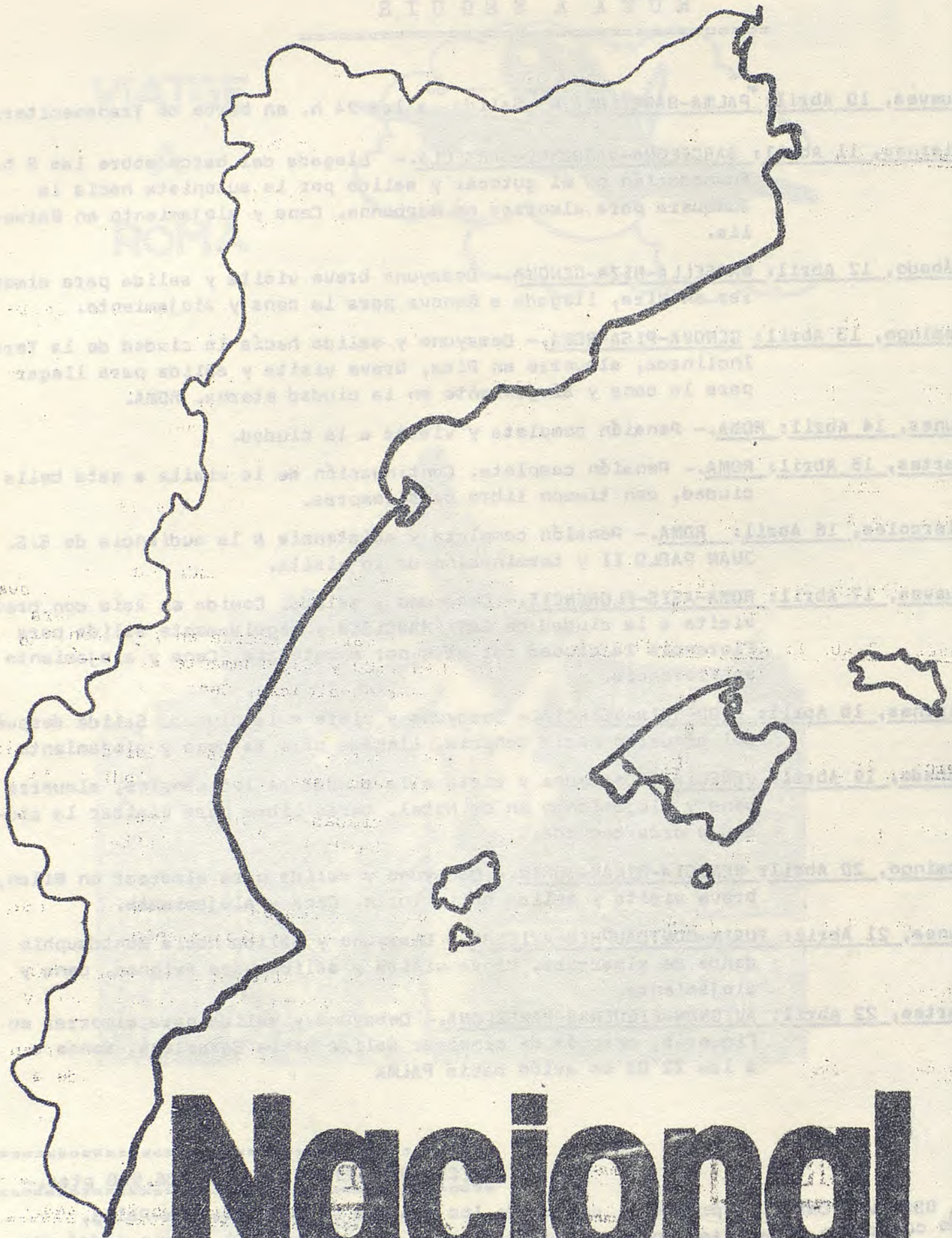
=====

OBSERVACIONES: El precio comprende los pasajes Palma-Barcelona-Palma, No comprende pasaporte, entradas, ni extras en los hoteles. El precio podrá ser alterado si cambian las condiciones económicas. Así mismo podrán introducirse algunas variaciones en el itinerario para mejorar el programa.

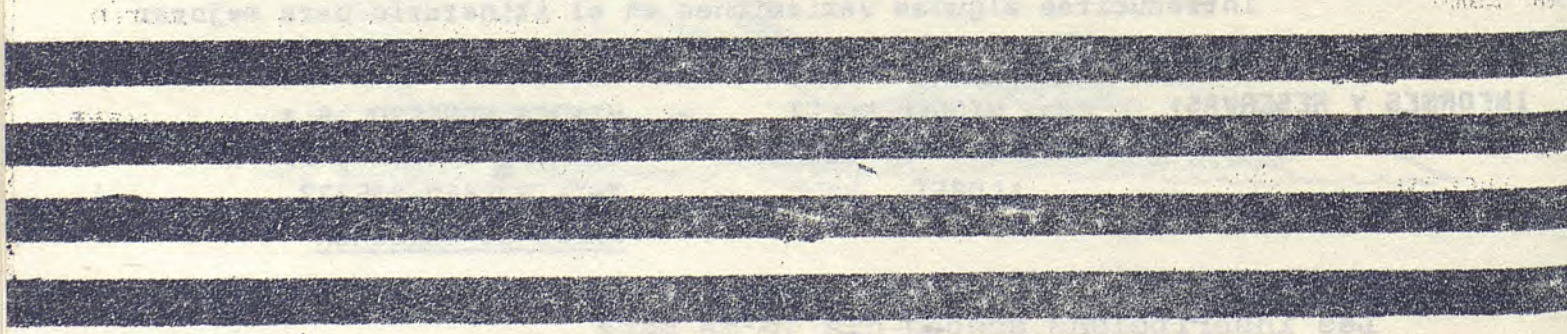
=====

INFORMES Y RESERVAS: Rdo. MIGUEL MULET - VIAJES MONTESOL S.A.
Rectoria de LLORET C/ Ruiz de Alda, 15
LLORET Tel- 239460-235377
PALMA DE MALLORCA

Les inscripciones acaben día 16 de Março



Nacional



Dades per a una Crisi Autonòmica.

per *Damià Ferrà Pons.*

S'ha parlat molt sovint que la Constitució Espanyola (1978) estableix dues vies per a l'accés a l'autonomia: la del 151 i la del 143. En rigor hauríem de parlar de tres: 1) la de la disposició transitòria segona que contempla una "devolució de l'autogovern" per a Catalunya, País Basc i Galícia, és a dir "els territoris que en el passat haguessin plebiscitat afirmativament projectes d'Estatut d'Autonomia"; 2) la de l'article 151.1; 3) la de l'article 143. Analitzem-les en detall.

a) Via de la disposició transitòria segona. - Estableix un hàbil fórmula per a retornar a Catalunya, País Basc i Galícia els seus Estatuts d'Autonomia, plebiscitats favorablement durant la Segona República i anul·lats per la victòria militar del franquisme. La maniobra, però, fa que aquesta "devolució d'autogovern" no sigui una restauració pura i simple dels estatuts perduts, sinó que imposa la redacció de nous projectes d'Estatut. Avinentosa aprofitada de manera flagrant en el cas de Galícia per precedir als retalls que desvirtuen el sentit de les organitzacions autonòmiques.

Evitant una restauració pura i simple, però alhora establint una relativa devolució autonòmica, el poder central ha acordat un cert "tracte preferent" per a les nacionalitats que obtingueren l'autogovern en els temps passats. Imposant la redacció d'un nou Estatut ha aconseguit desfer hàbilment la càrrega reivindicativa que contenien aquells Estatuts, sobretot en el cas de Galícia. Un element de capital importància és que els referèndums per a Galícia, País Basc i Catalunya no tenen l'exigència de superar - a cada una de les províncies de la Comunitat Autònoma - el 51% del cens electoral com a vots afirmatius, com succeix seguint la via estricta del 151.

b) Via de l'article 151. - Iniciativa: En el cas de les Illes correspon al Consell General Interinsular i a les 3/4 parts dels municipis, aquests hauran de representar més del 50% del cens electoral de les Illes. A continuació aquesta iniciativa serà sotmesa a referèndum i haurà d'ésser aprovada per més del 50% del cens electoral de les Illes. El procés, des que algun ajuntament pren la iniciativa fins el seu acabament, s'ha de dur a terme en un termini de sis mesos.

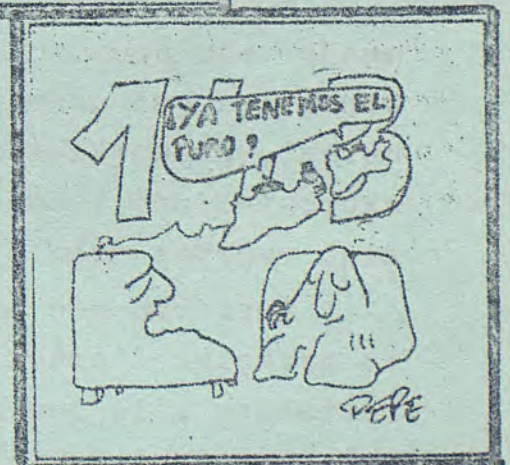
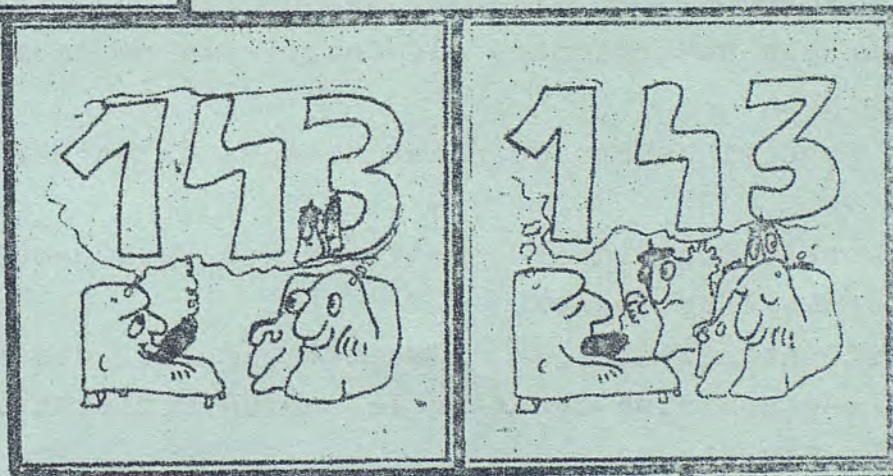
Redacció de l'Estatut. - Correspon a l'Assemblea de Parlamentaris de les Illes, prèviament convocats pel Govern. Dins aquesta Assemblea, s'exigeix l'acord de la majoria absoluta dels membres. El Projecte d'

d'Estatut aprovat per l'Assemblea de Parlamentaris de les Illes, es rement a la Comissió Constitucional del Congrés la qual, dins el termini de dos mesos, l'examina conjuntament amb una delegació de l'Assemblea de Parlamentaris de les Illes per establir de comú acord una formulació definitiva. El text de l'Estatut d'Autonomia establert és sotmès a un segon referèndum i ha d'esser ratificat per la majoria dels vots emesos vàlids, i no com en el primer per la majoria del cens electoral. Finalment el text és elevat a les Crts Generals i els Plens de les dues Cambres decideixen sobre el text amb un vot de ratificació. Aprovat l'Estatut, el Rei el sanciona i el promulga com a llei.

Competències.- El gran avantatge de la via de l'art. 151 és que permet un accés immediat a les competències "no atribuïdes expressament a l'Estat" - enumerades a l'art. 149, apartats 1 i 2- "podran correspondre a les Comunitats Autònomes en virtut dels Estatuts respectius". No cal, doncs, esperar el termini de cinc anys per assumir la plenitud de competències com succeeix amb la via de l'art. 143. Institucions.- Aconseguida l'Autonomia per via de l'art. 151, la Constitució dona una estructura institucional clara, integrada per una Assemblea Legislativa elegida per sufragi universal; un Consell de Govern, en funcions executives i administratives, i un President elegit per l'Assemblea, que dirigeix el Consell de Govern i representa la Comunitat Autònoma; i un Tribunal Superior de Justícia.

c) Via de l'article 143.- Iniciativa: Correspon al Consell General Interinsular - seguint l'anàlisi des de la perspectiva de les Illes- i a 2/3 parts dels municipis il·lencs, la població dels quals ha de representar la majoria del cens electoral tant de l'arxipèlag com de cada illa. En un termini de sis mesos haurà d'haver estat completat el procés. Si la iniciativa no aconsegueix els mínims fixats per la Constitució, només podrà ésser repetida al cap de cinc anys. A diferència de la via del 151, la iniciativa ha d'esser ratificada amb el referèndum. Redacció de l'Estatut: Serà redactat per una Assemblea integrada pels membres del Consell General Interinsular, Diputats i Senadors. Després és elevat a les Crts Generals que li donen tramitació de llei. No s'exigeix, per tant, que sigui ratificat per referèndum. Competències: L'Estatut d'Autonomia aconseguit per la via de l'art. 143 permet assumir les competències establertes a l'art. 148 de la Constitució. Aquestes competències són netèriament reduïdes, si bé al cap de cinc anys les Illes poden reformar el seu Estatut, reforma que haurà d'esser aprovada per les Crts Generals per llei orgànica. Aquesta reforma permet que les Illes assumeixin ampliar les seves competències, assumint "les matèries no atribuïdes expressament a l'Estat", segons l'art. 149. Institucions.- Més que les competències, una atenta lectura de la Constitució fa evident que és a nivell institucional en

hi ha diferències més palpables entre la via del 143 i la del 151. Les possibilitats institucionals del 143 - contràriament a les del 151 que les detalla expressament- es limiten a les possibilitats d'interpretació àmplia o restrictiva d l'apartat 2, lletra b de l'art. 147 en diu la Constitució que l'Estatut -de les Illes en el nostre cas- haurà d'establir "la denominació, l'organització i la seu de les institucions autònomes pròpies". Ha estat a partir d'aquesta base constitucional que la UCD, per fer atractiva la via del 143, ha establert un Estatut-Marc per a les nacionalitats i regions que adoptin aquesta via segons el qual aquest camí permet dotar a les comunitats autònomes d'Assemblea Legislativa, Consell de Govern i Tribunal de Justícia, talment la del 151. El problema és que mentre les institucions del 151 figuren a la Constitució, les del 143 són fruit d'una interpretació constitucional qüestionable i per tant presenten una vulnerabilitat legal molt seriosa per a la seva configuració, modificació o dissolució.



L'autopista

d'Inca

EN NOM DEL

TOT PODERÓS "PROGRÉS"

Al principi, només havia de tenir 8 km., segons els poderosos, llavors ja havia d'arribar a Inca i ara fins Alcúdia.

Els pagesos, juntament amb ecologistes i ciutadans de seny, s'oposaren a la construcció de l'autopista, però les forces de la Guàrdia Civil varen desallotjar el terreny llançant pilotes de goma i amb altres mètodes.

Tot això perquè des d'un despatx de Madrid varen dir que s'havia de fer una autopista, sense demanar al poble si la volia.

Ara que si es feia un referèndum, només l'haurien de fer als municipis afectats; ja que encara que afecti a tota Mallorca, la majoria de gent se'n fot i no es solidaritza amb els afectats més directament.

N'hi ha que diuen que l'autopista és una solució segura i de gran comoditat de l'actual carretera, que és necessària pel turisme, que és necessària pel "progrés".

Serà pel seu progrés, ja que els que estan més a favor són els comerciants, els fabricants de sabates i els de ciment.

Però el nombre de desavantatges és molt més extens.

-L'autopista divideix a Mallorca amb dues parts amb molta repercussió ecològica.

-L'autopista limita la velocitat cap alt, els tractors i altres vehicles lents no la podran utilitzar.

-Una autopista es menja tres vegades més espai que una carretera normal, produeix més expropiacions i costa cinc vegades més.

Sortiria més barat arreglar l'actual carretera i lo que sobra es podria utilitzar per arreglar les altres.



SI

NO AUTOPISTA D'INCA

-Una autopista no utilitza l'espai d'una forma racional sinó que només cerca comunicar dos centres urbans importants.

En el cas concret de Mallorca, en el que l'espai és tan limitat i s'ocupen grans espais de terres de conreu, l'autopista només duu pèrdues.

El l'autopista no serveix a les poblacions per les que passa. Fent un símil, l'autopista és com un tren express i la carretera com un tren correu. El primer accosta ràpidament 2 centres sense servir als llocs intermedis, el segon serveix a tots.

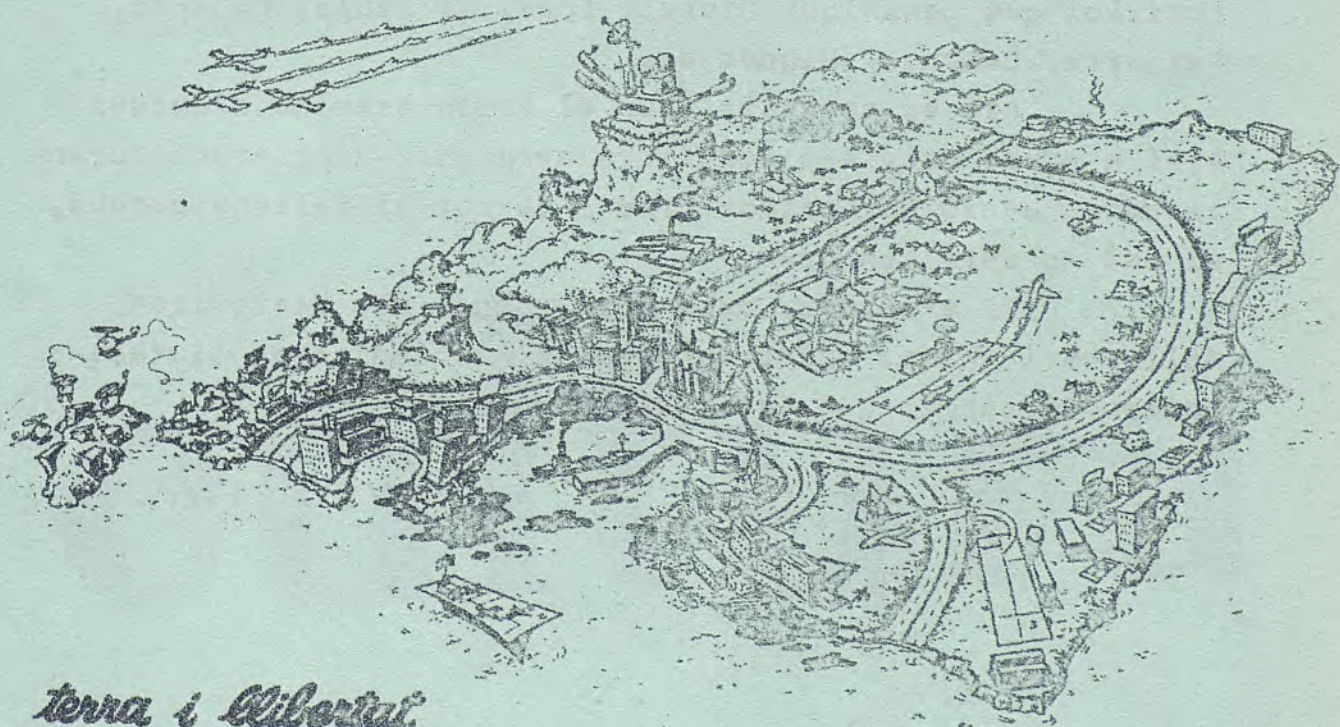
-En lloc de beneficiar el turisme, el perjudica, ja que és una agressió al paisatge, que és la base del turisme.

Endemés hi ha altres problemes com a la contaminació i la centralització de serveis a Ciutat.

Els fums que despronen els cotxes deixen residus de benzina que contenen plom i es depositen sobre el sotrat constituint un producte molt verinós per a les persones i per als animals.

La construcció de l'autopista planteja el problema de l'explotació de les pedreres, i ja es pensa en utilitzar la Serra Nord.

que vol aquesta gent?



terra i llibertat

Això ja comença a ser realitat.

L'autopieta augmentarà la importància i la macrocefàlia de Ciutat, centralitzant encara més els serveis i la burocràcia.

Els pobles s'aniran desertitzant i emprobeint, i acabaran sent ciutats-dormitori.

També es facilitaran les parcelacions rústiques amb la propaganda de poder viure a 10 minuts de Ciutat, i en definitiva beneficiant als especuladors de la terra.

RESPECTE A LA CRISI ENERGETICA

En aquests temps de crisi energètica resulta un fet absurd el fer una autopista, ja que aquesta potència l'utilització del cotxe.

Per la qual cosa, en lloc d'autopistes es fa necessària la potenciació d'un transport públic còmode, ràpid i amb horaris adequats.

Una solució seria la potenciació del tren fins a pobles més importants i d'aquests una sortida d'autocars cap als més petits. Mentre que si es construeix l'autopista, es condicione la futura rentabilitat i racionalitat de l'ús del tren.

Per altra banda, ja es parla de fer un anell interior que comuniqui Ciutat, Inca, Sa Pobla, Manacor, Felanitx, Campos, i Lluçmajor.

Ara és necessari que el segon tram no s'aprovi. Així a pesar dels 400 ametllers arrancats diàriament durant la construcció del primer tram i de tot el terreny perdut, el mal no serà tan gran.

Si s'aprova, mala sort, poc a poc destruïren Mallorca i enrera quedaran pagesos, ecologistes, ciutadans de seny i tot lo que faci falta. Amèn.

MATEU FIOL

cultura

20 COLLEGE DE LEONARD

SA COMUNA DE LLORITO

EN LA CAUSA

DE

hubiere que estimar que los acuerdos tomados por la Junta referida eran nulos por falta de cumplimiento y aprobación. — Considerando por lo que hace a su vigencia que dictada en 1.º de Diciembre de 1902 una Real Orden por la que se declaró con vista de los artículos 90 a 96 de la Ley Municipal que las Juntas administrativas de los pueblos tienen derecho a formar sus presupuestos parciales a la administración de sus ingresos y gastos que han de someter al examen y aprobación del Gobernador Civil de la provincia, hay que estimar derogada aquella otra disposición por ser contradictoria con esta puesto que su fundamento era el de existir un solo presupuesto para todo el término municipal. Considerando por tanto que teniendo en cuenta esta última disposición la Junta de Llorito obró dentro de sus facultades, acordando los aprovechamientos del Monte Comuna sin comunicárselos al Ayuntamiento de Sineu, al que, derogada la Real Orden en que fundaba su derecho, solo le corresponde la inspección que determina el artículo 96 de la Ley Municipal acordada, según determina, por iniciativa propia o a solicitud de dos o más vecinos del pueblo interesado. — Esta Dirección general de conformidad con lo informado por la de Contencioso del Estado ha acordado desestimar la pretensión deducida por el Ayuntamiento de Sineu, fundándose en la Real Orden de 1887 que obligaba a su anejo al pueblo de Llorito a someter todos sus acuerdos, en cuanto a los aprovechamientos del monte Comuna, a la inspección de aquel por haber sido derogada tácitamente por Real Orden de 1.º de Diciembre de 1902, por la que se declaró que las Juntas Administrativas de los pueblos tienen derecho a formar sus presupuestos de ingresos y gastos los cuales han de ser sometidos a la aprobación del Gobernador civil de la provincia.

Lo que comunico a V. para su conocimiento y el de la Junta de su digna presidencia a los efectos procedentes. — Dios guarde a V. m. a. — Palma 13 Agosto de 1909. — Valentín Sambrieto. — R. Ubrica. — Sello de Administración de Hacienda de Baleares. — Señor Presidente de la Junta Administrativa del monte Comuna de Llorito.

Nota de la Redacción: A n' aquesta publicació de "Sa Comuna de Llorito" notareu que hi falten les planes 14 i 15. Seran publicades a n' el següent numero.

Fallo del Tribunal Supremo sobre les facultats de sa Junta
 (Gobierno Civil de la provincia de Baleares. — D. Juan Alcaraz y Maspons Secretario del Tribunal provincial de lo Contencioso administrativo. — Certificado: Que en los autos juicio contencioso administrativo promovido por D. Bartolomé Gomila Picornell en nombre de la Junta administrativa del Monte Comunal de Llorito, sufraganeo de Sineu con citación del Sr. Fiscal como representante de la Administración del Estado, obran las actuaciones que copio. — En la villa y Corte de Madrid a veintidos de Diciembre de mil novecientos quince en el recurso contencioso administrativo, en grado de apelación interpuesto por el Fiscal en representación de la Administración general del Estado apelante contra sentencia dictada por el Tribunal provincial de Baleares en treinta y uno de Diciembre de mil novecientos catorce. — Resultando: Que D. Sebastián Ramis y otros vecinos del lugar de Llorito, sufraganeo de Sineu, presentaron en el Gobierno Civil de Baleares una instancia fecha ocho Noviembre de mil novecientos diez, interponiendo recurso contra el presupuesto formado por la Junta administrativa del Monte Comunal de aquel lugar, pidiendo la anulación de dicho presupuesto e imponiendo a los individuos que forman la expresidenta Junta las sanciones procedentes a tenor del artículo noventa y seis y concordantes de la ley municipal. — Resultando que en la citada instancia exponen los recurrentes que en el «Boletín Oficial de 22 de Octubre de dicho año 1910, se acordó quedara expuesto al público a efectos de reclamación, el presupuesto formado por la Junta administrativa del monte comunal de Llorito presupuesto cuya anulación podían los recurrentes por adolecer de graves vicios; que exceptuado por Real orden de 5 de Febrero de 1908 de la venta el referido Monte, se procedió a la constitución de una Junta administrativa a tenor del artículo 90) y siguientes de la ley municipal y disponiéndose además que todos los aprovechamientos del monte fuesen comunes, no se hizo por aquella Junta presupuesto alguno; que como según las disposiciones vigentes de la Hacienda pública, participa en el diez por ciento de los productos de estos montes, por el personal técnico del Estado se hizo el plan de los aprovechamientos del monte de que se trata en el cual se tasaron los aprovechamientos del año forestal de 1910 a 1911 en la suma total de mil ochocientas treinta y dos pesetas, correspondiendo por tanto al Estado ciento ochenta y tres pesetas y veinte céntimos que por este solo motivo

se imponía la sanción de un presupuesto que permitiera satisfacer a la Administración lo que le correspondía; que a la Junta Administrativa correspondiendo formular y al efecto formó el presupuesto; que el espíritu de los autores del presupuesto recurrido fue el de aumentar en lo posible los ingresos del Monte haciendo ilicorios los derechos del vecindario de Llorito; que entre los gastos figuran el de cien pesetas asignado a dependientes de la Junta, no obstante cuidar del orden e integridad del monte de la Guardia Civil y no existir tales dependientes pudiendo sentir asimismo la falicidad de otros gastos; que con que el presupuesto fuese anulado y reducido a sus justos límites, se conformarían los recurrentes si no existiera un vicio de origen, o sea la incompetencia de la Junta Administrativa de Llorito, para formular; que el Tribunal de lo Contencioso administrativo en sentencia de primero de Junio de mil ochocientos noventa y cuatro, que no pueden las Juntas administrativas de que se trata invertir por sí los productos de los bienes pertenecientes a los pueblos agregados; que en consecuencia la Junta de referencia ha invadido la esfera jurisdiccional del Ayuntamiento de Sinen, su legítimo superior; toda vez que tiene sobre ella el derecho de inspección su administración, según el artículo 45 de la ley municipal, conviniendo al interés público, que se ordene a dicha Junta la justificación detallada de sus ingresos y gastos desde 1904, hasta la fecha, y que además es procedente que se reclame certificación del fiscal acuerdo de la Junta que obliga a los vecinos de Llorito, a los señores del Monte Comunal a satisfacer cierta cantidad por cada cabeza de ganado que pastase en el mismo, cuya certificación no han podido acompañar los recurrentes, a pesar de haberla reclamado. -- Resultando: que recurrido el recurso a informe del Alcalde de Sinen manifestó éste, que a su juicio, no solo se debía desestimar el recurso por temerario e inprocedente sino que se debería prevenir a los recurrentes que se abstuviesen en adelante de inmiscuirse en asuntos como el recurrido, ageno por completo a la política, a los intereses y a los deberes personales. Resultando que el Presidente de la Junta administrativa del Monte Comunal de Llorito, expuso que estaba en un todo conforme y hacía suyo lo manifestado por el Alcalde. -- Resultando: que la mayoría de la Comisión provincial expuso también que procedía desestimar el recurso habiendo formulado dos vocales voto particular opinando que procedía anular el presupuesto formado por la referida Junta. -- Resultando: que el men-

cionado voto particular se funda en que no existe precepto alguno de la ley municipal que autorice a las Juntas administrativas de los pueblos agregados como el de Llorito para invertir por sí mismas los bienes que provisionalmente les pertenecen y cuya administración a tenor del artículo 70 de dicha ley los está reservada siempre bajo la inspección del mismo Ayuntamiento como dispone el artículo 45 que no cabe que se formen presupuestos por las Juntas sino que por disposición expresa de la ley, no puede haber más que presupuesto municipal uno por cada Ayuntamiento, y como Llorito tiene parte del Municipio de Sinen, la inversión de sus bienes corresponde al Ayuntamiento de Sinen como claramente lo disponen los artículos 135 y 136 de la ley municipal cuya doctrina se había reconocido por la sentencia de 1.º de Junio de 1894; que si bien una orden de la Dirección general de Contribuciones de 20 de Julio de 1893 en la cual se inserta el principio de que las Juntas administrativas de los pueblos tienen derecho a formar su presupuesto de ingresos y gastos sin más trabas que el sometimiento a la aprobación del Gobierno civil, se hallaba a la sazón pendiente del recurso contencioso administrativo, interpuesto contra ella; y que en cambio existe una Real orden de 7 de Enero de 1887 que dispone que a la Junta de Llorito corresponde la administración de sus bienes comunes pero que sus acuerdos deben estar subordinados a la superior inspección del Ayuntamiento de Sinen, ingresando en las arcas municipales los productos de los mismos para que formen parte del presupuesto único y general que debe hacerse en cada término municipal. -- Resultando: que el Gobernador resolvió de conformidad con el expresado voto particular. -- Resultando que la Junta Administrativa del Monte comunal de Llorito interpuso recurso contencioso administrativo contra la anterior resolución ante el Tribunal provincial de Baleares, formalizando la demanda con la súplica de que revocando la providencia recurrida se declare el perfecto derecho que asiste a la Junta administrativa mencionada para la formación de su presupuesto, y que el presupuesto a que se refiere la providencia recurrida no contiene extralimitación alguna legal que deba ser corregida. -- Resultando: que emplazado el Fiscal, contestó proponiendo que se absolviera de la demanda a la administración, confirmando la resolución impugnada en el recurso. -- Resultando que el Tribunal provincial dictó sentencia el 31 de Diciembre de 1914, accediendo a la demanda de que queda hecho mérito se revocó la resolu-

señ recurrida del Gobernador de la provincia que declara que asiste perfecto derecho a la Junta administrativa de Llorito para la formación de su presupuesto y que al que se refiere la providencia impugnada, no contiene extralimitación alguna legal que deba ser corregida, ni hace especial declaración respecto a las costas. Resultando que contra la anterior sentencia, se interpuso recurso de apelación por el Fiscal, y admitido en ambos efectos han sido elevados los autos y expediente con citación y emplazamiento de las partes, habiendo comparecido el Fiscal de este Tribunal a sostener el recurso sin que haya comparecido el apelado.

Resultando: que la sentencia apelada cita como vistos los artículos 91, 91, 105 y 106 de la ley municipal, el acuerdo de la Dirección general de Contribuciones, Impuestos y Rentas, adoptado de conformidad con lo informado por la de lo contencioso del Estado en 20 de Julio de 1905, por el que se desestimó la petición del Ayuntamiento de Sineu fundádoles en la Real orden de 1887 que obligaba a su anejo el pueblo de Llorito a someter todos sus acuerdos en cuanto a los aprovechamientos del Monte comunal a la Inspección de aquel, por haber sido derogada tácitamente por Real orden de 1.º de Diciembre de 1882, por la que se declaró que las Juntas administrativa de los pueblos tienen derecho a formar sus presupuestos de ingresos y gastos, los cuales, han de ser sometidos a la aprobación del Gobernador civil de la provincia y como considerandos. Primero: Que el artículo 50 de la ley municipal en cuanto concierne a los pueblos que tengan territorio propio, la administración del mismo, es lógico que los conlleva también la facultad de formar sus presupuestos a que dicha administración deba atenderse. Segundo: Considerando: Que al establecer el artículo 50 de la citada ley que el Ayuntamiento del término respectivo inspeccionará la administración, corrobora el anterior criterio. Tercero: Considerando: Que esa doctrina es la misma que sienta la Real orden de 1.º de Diciembre de 1902, que sirvió de base al acuerdo de la Dirección general de Contribuciones de 20 de Julio de 1905 al resolver diferencias entre la Junta administrativa de Llorito y el Ayuntamiento de Sineu a consecuencia de la tramitación de aprovechamientos y subastas de los productos del Monte comunal a cargo de la segunda instancia sobre el que versan los presentes autos, y Cuarto Considerando que por las razones expuestas procede acceder a la demanda revocando la providencia recurrida en los términos que en la propia demanda se expresa, por no resultar

que el presupuesto de referenda, conlleva extralimitación legal alguna. Visto siendo Ponente el Magistrado D. Pedro M.º de Ureña. Aceptando los Vistos de la sentencia recurrida. Visto además el artículo 474 del reglamento de 22 de Junio de 1891. Aceptando los considerandos de la expresada sentencia y Considérandose también que conforme a lo dispuesto en el artículo 171 del Reglamento de 22 de Junio de 1891 las sentencias dictadas en grado de apelación que sean confirmatorias de las apeladas, conllevan la condena de costas de la segunda instancia para la parte apelante. Válmose que debemos confirmar y confirmemos la sentencia dictada por el Tribunal provincial de Baleares en 31 de Diciembre de 1911 objeto de esta apelación con imposición de costas de esta segunda instancia a la parte apelante. Así por esta nuestra sentencia que se publicará en la Gaceta de Madrid e insertará en la colección legislativa, lo pronunciamos, mandamos y firmamos. José Ciudad. José Belmonte. Antonio Marin de la Barona. Alfredo Zabala. Pascual del Real. Pedro María Ureña. Cándido E. de Celis. Publicación: Leida y publicada fué la anterior sentencia por el Excmo. Sr. D. Pedro M.º Ureña, Magistrado del Tribunal Supremo, celebrando Audiencia pública en el día de hoy la Sala de lo Contencioso administrativo de lo cual es copia de hoy la Sala de lo Contencioso administrativo de lo cual es copia Secretario de la misma certifico. Madrid 22 de Diciembre de mil novecientos quince. Julio del Villar. J. S. Excmo. Sr. Presidente diez y seis. Por recibida la anterior comunicación y actuaciones que se acompañan acúsame recibo: y en virtud de lo dispuesto en el artículo 83 de la ley de lo Contencioso administrativo; comunico la sentencia por medio de testimonio al Sr. Gobernador civil de la provincia a los efectos prevenidos en dicho artículo. Lo mandó el Tribunal provincial de lo Contencioso administrativo: y rubrica el Ilmo. Sr. Presidente de que certifico. Rubricado. Canals, Srío. Y para que conste y en cumplimiento de lo mandado en la transcrita providencia libro y firmo el presente testimonio en Palma a doce de Febrero de mil novecientos diez y seis. Juan Alcover. Es copia El Gobernador. Dionisio Alonso Martínez. rubricado. Hay un sello que dice Gobierno civil de Baleares. Sineu 25 Febrero 1916. Es copia. Juan Ferragut, Srío. rubricado. Sello del Ayuntamiento de Sineu.

Altres quatre paraules d'esplucació i comentaris

Aquesta segona part només serà un poc d'ampliació de sa primera, i els comentaris no seran gaire, ni anomenarem pesse, a lo menem ben clar. Alguns heu volien que parlàssem (o escriguéssim) fort i clar; però altres han trobat que bastarà per ara éstar els fets principals i comentaris un poc, i segons lo que fassen o diguen alguns, llavors fer un altre edició corregida, augmentada i en mes comentaris.

Aquella R. O. de 7 de Janer de 1887 era per resoldre i acabar una desavenencia entre s'Ajuntament de Sineu y sa Junta de Llorito. Però lo qui va quedar acabat no va ser sa desavenencia només, sino que hi quedà sa Junta i tot, no en virtut de lo que diu sa R. O., sino a causa de s'ignorancia d'es poble, de sa mateixa Junta, i pot ser, per covardia (o cosa pitjor encare) d'alguns. Ja n'hi ha ben pocs de vins dels qui estaren un poc (ben poc) enterrats; però un qui ja no es d'aquest mon i era d'aquella junta va dir que va anar a Sineu a la sala (no sabem si totsol o amb altres) a parlar de sa renovació de sa Junta, i es secretari va contestar que sa llei havia abolit ses Juntas. ¡Llástima no tenir aquesta contestació per escriu!

¡I es poble tan ignorant com sempre! Qualeu deya: jnos feren un roble, però no sabien qui, ni com, porque qualeu heu hauria dit. Els qui no havien de ser tan ignorants, alguns, qu'eren o havien estat regidors, doyen. ¡A Madrit nos rebentaren! ¡i fins i tot doyen. En Manra va dir: No hi pot haver Junta, porque no pot haver-hi dues caixes dins un municipi. ¡I d'hont devien sortir aquests rumors?

Aquesta R. O. citada regoneix ben expressament sa Junta de Llorito, diguent qu'ha d'administrar els bens de sa Comuna. És ver que fermava sa Junta un poc curt, però la regoneixia. I sa llei municipal diu ben clar i terminant que s'Ajuntament d'es terme municipal cuidarà de que s'elegequen ses Juntas administratives dins un temps marcat. I si a Llorito hi havia ignorancia ¡també eren ignorants s'Ajuntament i es Secretari de Sineu? Pot ser que qualeu fos ignorant dels seus drets i de ses seves obligacions, però

lo cert es que s'Ajuntament era responsable, i sobre tot es batle i es secretari. Surtien dins pocs anys i después, altres reals ordres que regoneixen i donaven a ses Juntas lo qu'aquella havia llevat a sa de Llorito, i per lo mateix aquella estava derogada i no tenia força ni vigor, com heu dit expressament es fallo de sa Dilecció General. Però, segons heu dit a Llorito no hi havia Junta, i dins sa caixa municipal entraven els productes dels pastanjes, donant just a Llorito ses lleyses baixes p'es forn comú. Així anaven passant anys, la major part de greuts dins ses fosques de s'ignorancia, i qualeu de certa esfora, en fosques d'un altre classe. Perque se corregué un rumor també fals..., d'un projecte... d'una gran plasa que volien fer a Sineu... ¡i com s'havia de pagar?... ¡Escoltau bé! Heu heu de dir petit. (Una cosa així doyen). No fessou molt de renou, que no es despertin els qui dormen. I lo pagarà sa Comuna de Llorito... ¡I com degué ser que dovés aquestes sabons, demunt sa «Gazeta de Madrit» i en es «Boletín Oficial» d'aquesta provincia sortí s'orde de que se pagàs es 23) per 100) de sa Comuna de Llorito, o sino seria venuda a subasta? Perque lo cert es, que dins Mallorca hi havia i heu hi altres comunes iguals a lo qu'era aquesta de Llorito, i només s'annuncià sa venta de sa nostra, si no se pagava es 20) per 100). I de llavors ensi tampoc s'ha vist anunci de venta de cap altre. ¿Perheu durien a fora que no fossou causa d'aquell anunci, els qui tonien es projecte i feyen es manee d'aquella gran plasa? Si ells eran sa causa d'això, desfortunatament, qui s'ajuntament, qui llavors administrava (si bé contra llei) sa Comuna, nombrà un perito (de Llorito i tot) per s'estimació i justipreci de sa Comuna i pels regidors de Llorito enciaren a dir a n'es poble: «Sa Comuna es vostra feis lo que trobau que vos convé». Valgue que ses coses d'Espanya se fan tan a poc poc, y molts d'assuntos s'abormen, y... d'orden temps i temps! També s'abormí s'assunto de pagar es 20) per 100), i erant acabat es sò i se despetà, he hi fagué a Llorito una Junta Administrativa.

Aquesta Junta se va fer així com se feyen ses eleccions d'Ajuntament, aquella temporada de calou. Canten papers y mouen barbes, ¡i valguemós d'es papé qui cantal! Comensà a funcionar sa Junta l'any 1904 i dins pocs dies, pels últims de Janer, sa Delegació o Administració d'Hacienda demanà es primer plus d'es 20) per 100). Ja quehe mencionat a s'altre relació lo que se va fer per requer sa cantitat d'es paga, i ses gestions i dificultats, per fer es

= Es Pi Gros. =

A Mossen Antoni M^e Alcover, qui
sobre surt entre els amants de
nostra llengua, com es Pi Gros
entre els arbres de Nostra Ro-
queta.

Bufa s'oratge sec de tramontana:
els homes callen i ses velles pregun;
i mentres tant en la regió boscana
sembla qu'els arbres borinats gemeguen.

Mes n'hi ha un que ses iras desafia
i en ses branques mes altas juga es vent
igual com acaricia el sol naixent
els pentinats cabells d'una núvia.

Es es Pi Gros! S'errela dins els pits
de sa roca. No tem ni a fret ni a neu;
tots els arbres de s'Illa a's costat seu,
per mes grossos que semblin, son petits.

Si, fent camí per nostra terra bella,
vos returar devora aquelles tanques,
vos semblarà que, borinat, ses branques
es conten el passat de Ciutadella.

Simbol de nostra rassa coratjoes,
Salut, Del nostre poble forta mostra
ets la guarda qui vatlla poderosa,
arrelada a ses portes de Ca Nostra.

Dins ta copa hi té el níu i els seus infants
sempre gloriós, però jamai esclau
es Numen de la rassa de gegants
qui aixecarsu ses pedres de la Nau.

Jo voldria, Pi Gros, poder reunir
a tots els menorquins prop de ta roca,
qui jurassin lluitar fins a morir
per la gloria immortal de nostra Rocca.

Voldria ser sa branca més alçada
de tes branques, Pi Gros, i el meu anhel
fixaria incansable sa mirada
en el blau infinit del nostre cel.

Elevació, bellesa, patria i gloria!
Parla, parla, Pi Gros, que't vull sentir
dolces paraules per omplí una historia
d'un poble que sap viure i sap morir.

Parla, Pi Gros, que te paraula bella,
 encesa d'ilucions i d'esperances,
 calmi nostros desitjos i anyorances,
 amb els noms de Menorca i Ciutadella.

Parla d'Ella amb delicia i amb amor,
 Patria del nostre cor idolatrada!
 El sentir el seu nom es per el cor
 l'ilusió acariciant d'una besada.

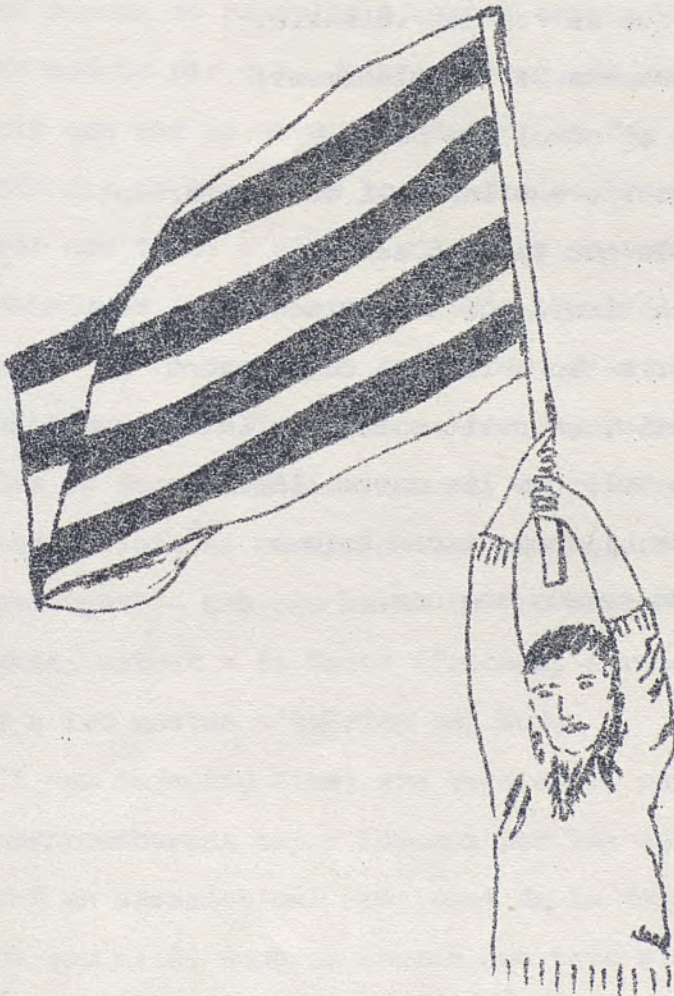
Jo voldria morir lluitant per ella,
 cayent vora la roca des Pi Gros,
 i que l'últim suspir de mon cor fos
 el nom idolatrat de Ciutadella.

Ciutadella, juny de 1929.

A. BOSCH Y ANGLADA.

(pp. 417-418) Miscelanea Balear dedicada a D. Antonio
 M^a Alcover

Palma Mallorca. 1933



Raco' per a la Poesia.

He Estat... Soc... Seré

per Felip Munar

He estat, Passions d'una joventut vessada
 Escampada pels vents,
 D'unes il·lusions que em feien viure
 Riure baix de la pluja,
 D'unes esperances que me feien esser
 Tenir fe amb la neu que es fonia,
 D'uns amors que vaig amagar i plorar
 Aceraciar com l'aigua l'arena.

Sóc. Una font de inesgotables idees,
 Un arbre, un sol, un món sense cadenes
 Que cerca sense descansar, l'essència
 D'un xic de gelat que es fon amb valentia,
 Una comprensió escampada per l'enteniment;
 Si, sóc lliure com el núvol que puja
 Fle d'aigua per després emollar-la i deslliurar-me;
 Mir i plora. Oh poble que tan poc sents!

Seré. Com una taca tindré que sentir-me
 Com l'aigua que corre cap a la mar, com la gent
 Per a cercar un motiu, un petit motiu, de la meua existència.
 No, no ho vull, no vull que les meves llàgrimes
 Corrin cap a la mar, llenegant com ànimes
 que, tal volta, han perdut son cos.

Com a través de l'Atlàntic En Jeroni Brines?

Introducció per S. Amengual.

Jeroni Coll Nicolau, anomenat per tothom, Jeroni Brines, és un dels personatges més sorprenents i a la mateixa vegada admirables, no tan sols per la seva aventurera vida, sinó també, per la seva pròpia personalitat. És un d'aquells homes dels quals tot d'una et fas amic i t'hi trobes bé al seu costat. Una cosa, entre totes, li agrada; crec que seria la primera cosa que se'n duria si hagués d'anar a viure a una Illa deserta i sols se'n pogués dur tres coses: em refereixo a la guitarra.

De més jove, i, quan encara vivia a Llorita, formava part de la banda de música; tocava el clarinet. Molta gent encara recorda els acords de la guitarra sonant dins el silenci del vespre, quan es reunia amb un parell de companys als escalons de la plaça, on cantaven les cançons d'aquell temps; o quan anaven de rondalla a cantar serenates a les joves del poble.

Es podria dir que, Jeroni Brines, és un dels exponents de tota una generació que per la seva joventut no va fer la guerra, però que va sofrir directament de les seves conseqüències. Per circumstàncies de l'època va emigrar com tanta d'altres milers de persones cercant un millor viure, a les Amèriques, com llavors es deia. Però el seu cas pren un especial interès que el fa que sigui quasi tert d'una novel·la d'aventures.

El seu primer viatge el va realitzar juntament amb altres persones; una d'elles va ésser també de Llorita, em refereixo a l'amo En Xesc Coll (que a aquesta revista ^{en} el número passat va incloure dins l'espai habitual de "Personatges") - amb una barca de nou metres i mig de llargària, des del Port de Dakar, situat a la Costa Africana, atrevissent tot l'Atlàntic, fins arribar a les costes d'Amèrica del Sud.

El seu objectiu final era Venezuela, però abans de poder-s'hi establir, va ésser reembarcat cap a Espanya per les autoritats d'aquell país arran de la mort en atemptat del President de la República. Finalment partí una altra vegada cap allà. Aquesta vegada amb tots els papers legals i en un gros vaixell.

Una vegada arribat a Venezuela, va escriure el relat del seu viatge fent un diari, per no perdre de la memòria fets importants.

Actualment, Jeroni, fa d'agricultor, principalment d'arroc i de taron-
ges. Està casat i té tres fills: En Jeroni, En Julià i Na Rafela.

Aquest passat Nadal, Jeroni va venir a Lloritè, com fa de tant en quant,
a passar les festes amb la seva família, i va dur una còpia del seu diari
que molt gentilment ens ha deixat perquè l'anem publicant damunt la revista.

Des d'aquí li volem tornar donar les gràcies per la seva gentillesa i
començarem el diari del qual a cada revista en publicarem un trosset.¹



Era el seis de Marzo, cuando se nos dió la noticia: "Podéis embarcar
para Venezuela, si queréis". Mi compañero — un paisano de unos cuarenta y
dós años, hombre que por asuntos familiares había dispuesto dejar a su fa-
milia y todos sus intereses familiares — y yo, por ser español de espiri-
tu aventurero, veinticuatro años de edad y con deseo de ver qué había más
allá del Occidente, contestamos afirmativamente.

El director de la agencia nos explicó cómo teníamos que pagar y todo lo
referente al viaje. A causa de la larga espera y cansadas de gastar dine-
ro inútilmente, aceptamos ciegamente la oferta.

El Sr. Ramírez, director de la agencia, nos propuso el negocio que tan-
ta habíamos esperado. Nos ofreció un pasaporte y nos dijo que en Canarias
habría un señor que nos estaría esperando. A cambio del trato dedíamos de
darle como anticipo 2.000 pesetas, con la condición que nos las devolvería
en caso de no poder embarcar. Concluimos el trato.

Llegó el día de la despedida. Antes de salir hacia Barcelona nos despe-
dimos de familiares y amigos. Por tal motivo, dimos una comida en "Cas Maonés".
Era la última comida en nuestra tierra y la recordaríamos durante toda el
viaje. La cosa empezaba bien. Para que los supersticiosos no se quejen, los
comensales, de doce, nos vimos incrementados en trece, debido a una señora
que dijo tener familia en Venezuela. Lo que hasta el momento se había con-
vertido en motivo de alegría, cambió de signo, cuando al salir de la agen-
cia me disloqué un hombre, lo que me provocó mucho dolor. Al llegar la no-
che, embarcamos hacia Barcelona. Las despedidas son siempre tristes. Absen-

donaba la familia. Es muy triste para un padre, de edad avanzada, que se le vaya un hijo en el que tiene puestas todas sus esperanzas.

El viaje transcurrió con normalidad. Desembarcamos juntamente con un matrimonio de Palma y dos caballeros más; todos con el mismo propósito. Éramos seis.

Después los pesajes, nos dirigimos a una especie de bar, cerca del muelle. Mientras estábamos tomando unos bocadillos, entró un joven que dijo ser de Mallorca. Al verlo nos alegramos y uno de mis compañeros le pidió que le fuese a comprar unas alpargatas, el joven, ni corto ni perezoso, dijo que sí, enseguida; cuando regresó le di 25 pts. y le pedí que hiciera conmigo lo mismo, se marchó y todavía no lo he vuelto a ver.

Llegamos al Puerto para embarcar. Nos revisan las maletas y las embarcan. Desconfiado por lo sucedido con el joven procuro no perderlas de vista. Cuando, de pronto, vi a una hermosa señorita con una maleta, la cual conocí que era la mía. Le dije, por favor, que la dejara porque era la mía y ella me contestó que la suya había desaparecido y por eso se la llevaba.

A las 12 horas del día 11 de Marzo de 1949, embarcamos en vapor "Ciudad de Sevilla" rumbo a Las Palmas de Gran Canaria. Hicimos escala en Cádiz. Durante los cinco días que duró el viaje nos divertimos mucho; ya tocando la guitarra y el matrimonio mallorquín bailando los boleros. El tiempo durante la travesía, fue estupendo. Sólo antes de llegar al Puerto de La Luz de Las Palmas, hubo momentos de intranquilidad ante los rumores de la necesidad de una certificación aludiendo los motivos del viaje a Canarias. No obstante, no hubo nada de eso. Desembarcamos perfectamente. Canarias me dió la impresión del principio de América, por su clima, sus verdores, sus frutos tropicales, por el tránsito. Los primeros días los dediqué totalmente a recorrer y contemplar aquellos bellos y extraños paisajes con plantaneros y frutas tropicales, cosas que nunca mis ojos habían tenido el placer de contemplar.

Una vez llegados allí, nos dirigimos a casa de un Sr. de apellido Acosta para explicarle las intenciones con las que habíamos llegado a las Islas Afortunadas. Éste nos mandó a otro señor, pero pronto descubrimos que todo no era más que un truco, un engaño.

El barco en el que íbamos a embarcar había sido retenido por las autoridades hacía dos días.

¿Cómo podían ser legales y verdaderas las tramitaciones que habíamos hecho con el Sr. Ramírez de la agencia de Palma, y de éste con el Sr. Acosta, si el barco hacía dos días que había sido apresado por las autoridades?
(Continuará...)

El Nin i la Mentida.

per C.B.B.

Molt sovint ens molestem amb les mentides del nin, és més, podem dir que no cerquem la real d'elles quan, pot ser, moltes vegades som nosaltres mateixos els culpables. Si volem tenir dret a exigir al nin la veritat, hem d'esser forçosament fidels a ella.

Molt sovint donam al nin una quantitat de respostes absurdes: "— Si toques el gerro et mossegarà; ... vendrà el guàrdia si no et dorms...". El nin no capta més que por; la seva imaginació es desborda, el nin, sens dubte sofreix. I jo em deman, amb quin dret amenaçam al nin amb retirar-li la nostra confiança, quan fa des de molt de temps, per les nostres mentides, hem perdut la seva?

Al nin no podem demanar-li la veritat d'un fet contat d'una manera objectiva. El nin conjuga els seus desitjos, els seus temors, els seus somnis, tot això carregat d'una intensificació emotiva que li impedeix dissociar les idees que li presenta la realitat. Record un fet, anant un dia d'excursió amb un grup d'al.lots. Un d'ells va venir dient que havia vist un gran monstre d'ulls grossos i mans molt llargues que es movien i el volien agafar. La notícia, en un principi, va esser sorprenent i interessant, al final va resultar ser un petit eriçó. El fet és graciós, però serveix per demostrar-nos com la imaginació d'un nin pot arribar a certs extrems. Per el nin n'hi ha fronteres entre el món real i el món imaginari. Abans dels cinc anys, aquestes històries són molt corrents, després van disminuint-se, a la vegada que el nin arriba a una visió més objectiva de les coses i dels aconteixements. No es pot negar rotundament a un nin que conta espontàneament, i de manera encantadora, els bells contes imaginaris que omplen el seu capet. No és convenient fer-se protagonistes ni fomentar aqueixes històries, poc a poc, a mesura que va creixent, convé ajudar-li a trobar d'una manera més clara la veritat de les seves narracions perquè no és bo que el nin destardi la seva imaginació en excés, a vegades basta una paraula, al final d'una llarga conterella, : " això no és un conte real però m'ha agradat molt".

Les estadístiques diuen que la major part de les vegades, la mentida és provocada per la por al càstig. El nin dissimula la seva falta per escapar a la correcció. A nosaltres adults, això no ens agrada i és perquè hem

introduït una pausa de moralitat que fa d'aquesta maniobra arreglada una duplicitat culpable. El nin no pot assimilar en el pla moral el que és veritat i el que és mentida; per ell, el que és falç no està malament ni el que és veritat no està bé, és, per tant, inútil alarmar-nos i sospitar pitjors dissimulacions d'un menor de deu anys que, accidentalment, cerca preservar-se d'un càstig per una desfiguració de la veritat, ja que és en aquesta por al càstig on hem de cercar la raó principal dins la major part de les actituds infantils; hem de comprendre que revisant un sistema del càstig, donant-li un caràcter menys horrible, la veritat tendria menys dificultats per fer-se a la llum. No oblidem que el pecador té més necessitat de comprensió i d'ajuda que de càstigs. És necessari crear un clima de franquesa, hem de saber imposar la disciplina de la llealtat abans de exigir-la dels nostres nins. La nostra actitud serà el millor mitjà de presentar aquesta qualitat. La confiança mútua s'aconsegueix mitjançant la franquesa.

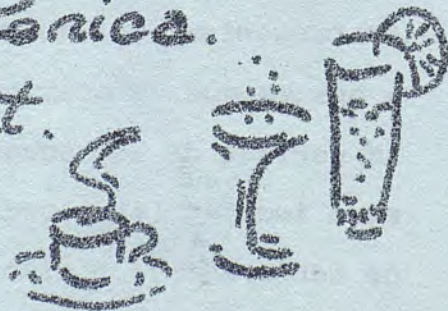


Col·laboren en aquesta edició:

Bar Ca Na Perica.

Bar Ca'n Puget.

Bar Es Pou.



Llorit de Vista Alegre.

39

per Felip Munar.

Tornam més pocs. N'hi ha que han fuit sense tornar mirar a darrera malgrat que ells hi volien mirar. Tal volta la seua pau sigui veritablement la que nosaltres somniem aquí. Altres s'allunyen els dilluns dematí o tal vegada el diumenge a vespre amb els ulls i el cor ple d'esplendor, amb l'esperança de que una setmana és bona de passar i tornarà venir l'esperat dissapte per a omplir-se una vegada més, amb la mirada senzilla i l'amor dins les mans.

Ha passat un any i Llorito es tornat més petit, l'hem fet més petit segons uns ulls exteriors que analitzen uns documents. Jo vull demanar a cada persona que es sent lloritana a veure què ha fet i com per a millorar la imatge interior d'aquest gran poble. Si, és gran perquè és únic i perquè l'hem ret nostre; perquè ens hem de sentir capessos d'alçar la mirada i de sobre dir: Jo sóc llorità i la nostra grandesa està per damunt qualsevol ambició que es troba dins les mans d'un iniciador materialista.

Als sentiments ningú els pot donar valor i, malgrat això, són el que fa a les persones, a la comunitat, al poble. Sentiments d'alegria, d'unitat i convivència, de col.laboració, de tenir tots un ideal comú i de pensar des de sempre amb el pont que uneix les generacions, que uneix els esperits i ens fa actuar d'una manera molt peculiar.

Sembla que les persones disfrutin en menyspreciar el que és del seu poble, en trobar el que és extern millor que el que és nostre, i domés ens adonem quan ens apartem del tresor que tenim congelat i a prova de "lladres". Llorito és una línia profunda i verde damunt un paper blanquinós que quel intenten ara embrutar de negre. Tenim el que els diners no paren fer, el que la societat criminal de consum i materialista ha oblidat: tenim fisonomia, nostra i natural, de ningú més.

Les tenebres del terror, forçat per les mateixes persones que diuen "dirigir" la comunitat, no han d'ésser obstacle per a conservar dins el fons de qualque raconet encara no perdut del cor, aquest gran tresor d'aquest petit poble. Veritablement Llorito no ha tornat més petit, al revés, de cada dia l'horitzó s'ha d'engrandir per poder-lo abraçar

Encara, fulletjant el diari, es troben, molt sovint, articles de gent que segueix, tristament, donant-li voltes i polemitzant teories de si el català tal o si el català qual, que és injust el que a les escoles es "perdi" el temps ensenyant el català... bé, i una llarg "etcètera" en aquest respecte.

Crec que es tracta, i, perdonau la meua afirmació, d'un problema bàsic de falta de conscienciació, estam tan saturats, tan "dolçament" enganyats, que ja despreciam uns dels més importants, és a dir, el fet més important de la nostra cultura i la nostra identitat, em refereisc a la nostra llengua.

Es tist pensar que fins ara, els nostres al.lots, des dels primers anys de la seva escolarització, disposaven de dues llengües, de dues maneres d'expressió. No és tan sols aquest el problema, sinó que, el més degradant era veure com es feien categories amb elles i precisament, la llengua "materna", la seva llengua, era categoritzada d'inferior. Una vegada arribar a l'escola, a on s'aprèn i a on es creu que encara és l'únic centre de cultura, el nin no podia xerrar en mallorquí, no. D'aquesta manera l'al.lot comprenia que la llengua que parlava a ca seva, era una llengua que no es devia oblidar i en certa manera devia protegir-la, més; el castellà, era la llengua de l'escola, la llengua de la cultura, la llengua de les grans obres literàries. Així és, que l'escola ha estat, en gran part, la primera d'aquest desprestigi de la nostra llengua, els que hem passat per les escoles amb el "babere" de ratlles i hem vist el regle apuntant en les mans del mestre, no hem conegut més que la simplesa del castellà après a mitges i l'oblit d'una llengua molt nostra. És per això que avui no es pot seguir dins aquesta indiferència, ni podem contentar-nos, com una espècie d'alliberació, pel fet que es "deixin donar classes" de la nostra llengua tres hores a la setmana; això segueix fent de la nostra llengua, una llengua marginada. Hem de lluitar per aconseguir que sigui la nostra llengua la que es doni a totes hores, la que es xerri i sigui també, la nostra Geografia, la nostra Literatura i les nostres Costums les que aprengui l'al.lot primer que tota altra cosa. De fet hi ha un parell d'escoles que ho fan i està donant molts bons resultats a tots nivells. No és deixar el castellà a un recó, no; perquè el castellà és una llengua de gran valor i que hem de procurar saber bé, però, no és la nostra llengua i no pot ésser, per tant, el nostre vehicle de comunicació. Hem d'ésser conscients del que això significa i lluitar per aconseguir aquesta identitat que per a nosaltres, mallorquins, és molt important i decisiva.

las Drogas

per R. M.

ESTUDIO DE LAS PRINCIPALES DROGAS

O P I A C E O S

OPIO. - El opio es el látex o resina de la adormidera, una planta de la familia de las papaveráceas, a la que también pertenece la amapola. Su nombre científico es el de "Papaver somniferum", denominado en catalán "cascall". Esta planta, de aproximadamente un metro de altura, de flores grandes de cuatro pétalos, que varían del color rosa-violeta al azul-blanco, tiene en su cúpula unas cápsulas de las que, tras florecer, se le hacen una incisión y segregan un jugo lechoso que, una vez seco, se recoge en forma gomosa, haciéndose con ello unas bolas o panes. Son los llamados panes del opio. De este opio bruto, se extraen unos veinticinco alcaloides diferentes que son las sustancias que poseen las propiedades tóxicas y de los queq más adelante, se estudiarán los principales.

El opio bruto se consume fumándolo, bebiéndolo o comiéndolo, aunque así, en bruto, es irritante, por lo que su modo más habitual es el fumarlo. Para ello el fumador calienta trocitos de opio que después pone en una pipa especial, aspirando con fuerza el humo.

Efectos.- Sin importar la forma de consumo, el opiómano (consumidor de opio) al entrar en trance se inmaterializa y olvida todas sus penas, amarguras e inquietudes, sueña con la realización de todas sus ilusiones y se siente eufórico, pero sin excitarse ni encolerizarse. El mundo es para él un paraíso lleno de paz, donde se encuentra feliz y contento.

Estas, se puede decir, son las principales sensaciones del consumidor de opio. Sin embargo, en los ya habituados, los placeres iniciales van disminuyendo y perdiendo intensidad, por lo que el toxicómano trata de aumentar la dosis y la frecuencia de las tomas, en un intento de no perder tan feliz visión de la vida.

Hemos visto como se ha producido la "tolerancia" (ha habido que aumentar la dosis). También caen en la dependencia, pues no se puede dejar de tomar opio sin arriesgarse a sufrir los efectos del síndrome de abstinencia.

Es ahora, el opiómano, un ser sin voluntad y sin otro deseo que el de poder conseguir más opio para volver a sentir sus placenteras sensaciones y poder alimentar su vicio del cual difícilmente saldrá.

No obstante, no es ésta una costumbre moderna; el empleo de la adormidera es ya conocido desde antiguo. Los egipcios, los griegos, los romanos, Persas y Chinos la utilizaban, en sus diferentes formas, para calmar dolores o curar diversas enfermedades.

El comercio de esta planta movió tal cantidad de intereses que fue motivo de que Inglaterra declarara en 1839 la guerra a China, por prohibir ésta su consumo y venta. Por entonces, Inglaterra poseía el monopolio de su comercio (que era legal) y su principal mercado era, precisamente, China. Es decir, se da la paradoja, de que los chinos tuvieron que sufrir y perder una guerra por su negativa a drogarse.

A partir del siglo XVII, se empiezan a estudiar sus propiedades, descubriéndose nuevas aplicaciones en medicina, aunque con el grave inconveniente de que producía una dependencia de la que difícilmente podía sustraerse el paciente que era tratado con él. Fue por medio de estas experiencias como se logró inventar la jeringuilla y la aguja hipodérmica.

MORFINA.— Debido a la dependencia que sufrían los pacientes tratados por el opio, se buscaba una nueva sustancia que eliminara aquélla, produciendo los mismos efectos calmantes y relajantes que el opio, y esta fue en un principio la Morfina.

Es éste el primer alcaloide del opio, constituyendo el 10% del mismo, siendo su acción unas ocho veces más fuerte que la de aquel.

Fue descubierta en 1803. Su aspecto sólido es el de un polvo cristalino, pudiendo variar su color del blanco al pardo, aunque cuanto más blanca es, más pureza se le supone. En medicina se presenta disuelta en ampollas incoloras. El morfínmano, consume sus dosis (que varían de 0'5 a 1'5 gramos diarios) con inyecciones por vía venosa o intramuscular.

Sin embargo, lo que en un principio pareció la solución ideal, más tarde se comprobó que producía una dependencia aún mayor que la del opio, denominándose "morfínomanía".

Los efectos de la morfina son semejantes a los del opio, aunque mucho más rápidos y fuertes. Para el morfínmano, junto a la sensación de bienestar, se acompaña otra de mayor claridad y potencia mental, que si bien son transitorios, a veces, son reales. Al igual que el opiómano, el morfínmano se vuelve un ser

indolente y apático. Tanto sus iniciativas como sus ilusiones y ambiciones se esfuman, carece de voluntad, invadiéndola una ola de sopor, entonces, se convierte en un ser impotente e indiferente.

Gran cantidad de morfómanos son consecuencia de la primera y segunda Guerras mundiales, pues, por aquel entonces, era el único medio conocido para calmar dolores y sufrimientos de los heridos, empleándose en gran escala, a costa de crear infinidad de dependencias.

De los efectos negativos, tanto del opio como de la morfina, se hablará al estudiar la heroína, ya que son muy similares.

DERIVADOS DE LA MORFINA..- Conocidos los inconvenientes de la morfina (creación de habituación y dependencia), se trató de hallar productos de parecidas propiedades terapéuticas para que no engendraran toxicomanía. Así aparecieron derivados como la Petidina o Dolantina (menos potente que la morfina), la Metadona (empleada en curas de desmorfinización), el Palfium y otros muchos compuestos que siendo más o menos potentes (algunos llegan a ser unas 10.000 veces más potentes que la morfina), generan por igual hábito y dependencia.

HEROINA .- Descubierta en 1898, a partir de la morfina (diacetil-morfina). En un principio se pensó que se había dado con la solución ideal: un analgésico que calmaba el dolor y no parecía crear dependencia, a la vez que suprimía las molestias de circulación y respiración que ocasionaban los demás compuestos. Debido a ello, se la bautizó con el nombre de "heroína", por creer que tenía todas las ventajas y ningún inconveniente. Sin embargo, lejos estaban sus descubridores de saber que acababan de obtener la reina de las drogas, la más cruel, temible, perjudicial y que más hábito y dependencias crea.

La heroína se presenta generalmente de dos formas: una pura que es polvo blanco cristalino, parecido al azúcar, otra más granulada y de aspecto que puede ser blanco, castaño o marrón. Se puede decir que cuanto más blanca, más pura es su calidad. Como derivado de la morfina, es unas doce veces más potente que ésta y unas veinte veces más que el opio. Su toxicidad y poder de habituación es tan fuerte que no se utiliza con fines médicos.

Los heroínómanos la consumen disuelta en forma de inyección por vía endovenosa, aunque también puede ser ingerida y hasta fumada. La dosis diaria suele oscilar de 0'5 a 1 gramo, debiendo algunos toxicómanos repetir la dosis varias veces al día ya que sus efectos son muy cortos, más que la morfina (éstos suelen durar de 6 a 8 horas, mientras que los de la heroína, de 2 a 3 horas); asimismo, por presentar mayor tolerancia, algunos toxicómanos empedernidos, consumen cantidades enormes para el organismo capaces de matar instantáneamente

44
a una persona no adicta.

Sus efectos son más rápidos y brutales de que los de la morfina, provocando lo que en argot se llama "flash" o efecto inmediato. En un principio, el heroínmano sufre una sensación de irritabilidad que va dando paso a una euforia, mezclada con ansiedad que le hace sentirse alegre y fantasioso. Aparece después una sensación de ausencia, como si para él no existieran los problemas, seguido de una somnolencia placentera. La heroína acrecienta su autoestimulación y el heroínmano le embarga una sensación de poder.

El heroínmano goza de prestigio entre los demás toxicómanos, considerando inferiores a todo aquel que no utilice la heroína.

Pero... junto a estas sensaciones agradables, pasados los primeros efectos, el adicto sufre unos momentos de tensión y ansiedad en los que van apareciendo molestias respiratorias y circulatorias, intranquilidad, sudores fríos y ligeras convulsiones. El heroínmano reacciona proporcionándose una nueva dosis, para hacer desaparecer estos desagradables síntomas, pero si no tiene o no puede conseguir una nueva dosis, entonces sufrirá el terrible síndrome de abstinencia.

La abstinencia es el mayor sufrimiento de los heroínmanos y por ello el efecto menos deseado por todos. Un toxicómano tratará por todos los medios posibles de evitarlo, para ello, robará, matará y no reparará en cometer cualquier fechoría, con tal de conseguirse la droga que le evite la abstinencia. Esta se presenta unas doce horas después de la última dosis, caracterizándose, en una primera etapa, por una gran ansiedad e intranquilidad; le siguen sudores fríos, debilidad y temblores. El heroínmano lagrimea, supura por la nariz, sueña agitado y se convulsiona. En una segunda etapa, se presenta midriasis (dilatación de las pupilas), astenia, la piel se eriza, comenzando entonces violentas convulsiones, vómitos y escalofríos. En la tercera fase, a los anteriores síntomas, se le añaden: insomnio, hipotensión, taquicardia, angustia respiratoria.

Por último en una cuarta etapa, además de aumentar los anteriores síntomas el toxicómano sufre de accesos febriles, vómitos sanguinolentos, diarreas permanentes y pérdida de peso.

En definitiva, todos estos síntomas que propicia la abstinencia y que tienen una duración de varios días, dan al drogadicto un aspecto verdaderamente deplorable y penoso, hasta el punto de que algunos de ellos sufran graves trastornos físicos y psíquicos, mientras que otros se deciden por el suicidio, para acabar con sus sufrimientos.

Otro de los aspectos negativos del consumo de heroína (y de los opiáceos en general), viene dado por la degradación social en que va cayendo el adic-

to. Así , cuando éste ya ha adquirido el hábito, sus relaciones interpersonales sociales y familiares, van degradándose, hasta el punto de que casi no existen o dejan de existir (se calcula en unos diez años el plazo de tiempo en que el adicto acabará por desmoronarse física y psíquicamente). Para entonces, el adicto sólo vivirá por y para la droga: su vida y pensamiento se centra en ella y en todo lo que la rodea: sus sensaciones, su pureza, su precio, la facilidad o dificultad de aprovisionamiento. Asimismo, el descuido en el vestir, en la higiene personal, su incapacidad para cualquier esfuerzo que no esté relacionado con la droga, también son facetas de su degradación social; eso sin contar las innumerables ocasiones que algunos , por falta de medios para aprovisionarse, deben de recurrir a la prostitución o a la delincuencia.

Además de los efectos perjudiciales propios de la droga, existen otros ligados íntimamente a su consumo, como pueden ser: la sobredosis, por la que tantos drogadictos mueren al año. Ello es debido a que la heroína usada comúnmente está adulterada con diversas sustancias, por lo que su pureza y efectos no siempre serán los mismos, pudiendo ocurrir que la misma cantidad de droga produzca efectos mayores que en anteriores ocasiones y si esto coincide con un aumento de la dosis por el toxicómano, puede producirse una grave intoxicación y hasta la muerte por sobredosis que tan tristemente es frecuente.

Por otra parte, el hecho de que los drogadictos de este tipo de sustancias las utilicen por vía endovenosa, produce también graves infecciones (hepatitis sobre todo), al carecer de medios adecuados o por no existir la debida asepsia en su administración.

En definitiva, cabe decir que la heroínomanía es la peor de las lacras en las que puede caer un individuo, tanto por su influencia negativa para la sociedad, como por sus efectos perjudiciales para el propio individuo, porque el heroínmano habitual es un ser que difícilmente saldrá de su esclavitud, siendo su total recuperación un hecho casi utópico.

Espai Obert.

FORA OTAN

UNA QÜESTIÓ DE VIDA O MORT

Escriuré un parell de línies per dir que l'article de Pau Bibiloni; "L'OTAN: un perill per a les illes" és molt interessant, explica molt bé que és l'OTAN i la seva història; però hi he trobat a faltar els perills que representa l'entrada a aquesta organització.

Si bé parla del míssil que apunta cap aquí, que en definitiva és el perill més gran, no parla de tot el que es té previst fer a Mallorca, i que cal citar.

Ara ja tenim la base del Puig Major (que és el motiu principal del per què apunta un míssil cap aquí), la base permanent de la VI flota al port de Ciutat i la base que funcionà un temps al Port de Sóller per ensenyar la lluita anti-submerina, i que es podria tornar obrir ben aviat.

Si entrem a L'OTAN, està previst fer:

- Una base de submarins nuclears a la badia d'Alcúdia. S'ha parlat que aquesta futura base i l'autopiata vent molt lligades.
- Un aeroport al Salobrer de Campos o a la Marina de Lluçmajor, o als dos llocs.
- Es podrien aprofitar les possibilitats que té l'aeroport de Son Sant Joan com a base militar.
- També es diu que s'ha començat a construir un aeroport entre Binissalem i Biniali i que també està relacionat amb

FORA



OTAN

els americans.

Tant si es fan com si no esfan aquestes bases, tant com si entrem com si no entrem a l'OTAN, ara ja estem condemnats per un missil o més que només estarien uns 15 minuts a arribar aquí.

Per això és necessari que no es construïsquin aquestes bases, que no entrem a l'OTAN i desmantelem les bases que hi ha ara.

I tot això igualment a tot arreu de l'Estat Espanyol.

Ara tenim dues alternatives:

Una és lograr la neutralitat total de l'Estat Espanyol, i així pot ser que supervisquem a la ja imminent III Guerra Mundial, que pot ser catastròfica.

L'altra, que és si nos hi fan entrar, i veurem com destrueixen Mallorca i cada vegada estarem més condemnats.

Per això és que la gent s'ha d'oposar a l'entrada a l'OTAN i ha de donar el seu suport al comitè que s'ha creat anti OTAN.

MATEU FDL

Col·laboren a l'edició:

Comestibles Jaume.

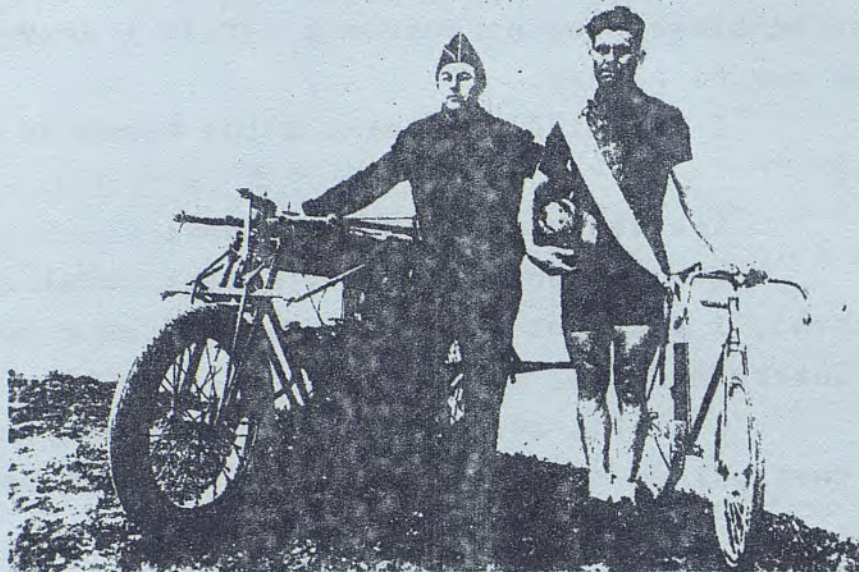
Comestibles Catalina Munar.

Comestibles Ca'n Daviu.

Comestibles Ferrer.



PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES
 PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES
 PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES
 PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES



Dins aquest espai de personatges no vull deixar-ho passar per alt de fer homenatge a n'en Pep Nicolau Balaguer, aquell corredor tan famós que es va guanyar la simpatia de tot mallorquí i que se'n dugué es nom de Lloret per tota Espanya. Gracies a la seva força i pulmó que demostrà tenir damunt sa bicicleta.

"Tot se deu a que nasqué,
 a Lloret en Pep Nicolau,
 l'any mil nou-cents-set en clau,
 el dia vuit de febrer,
 segons consta en un paper
 de l'arxiu parroquial,
 també al registre rural,
 que el jutjat és el que ho té."

"Ell va esser un bon llorità
 que mos donà fama agradable,
 i noltres li dam homenatge,
 dins l'espai de personatges,
 per podar-lo recordar".

"Dins el carrer major,
 en el número vint d'aquí,
 a les tres del matí,
 nasqué el gran corredor".

"I ara ja per acabar
 d'escriure aquests dos mots,
 els datos són reale tots,
 i així diu l'adios
 en Llorenç Vallcaneras Munar"

Els Forners.

49

per Llorenç Vallcanera

ha hagut, en quant a n'és forn, trobam que és oportú, en aquesta ocasió, entrevistar a n'els fornars passats :

L'amo En Toni "Pago" i sa seva dona.

- quan vareu agafar es forn ?

Es forner: Fa ja vint i dos anys.

Quina experiència tenieu ?

Es forner: Experiència, cap ni una. Però essent gent de la pagesia, ja havíem pastat qualque vegada a ca nostra i també quan feia de pastoret en "es Puig moltor"; L'amo em mandava que pastàs i sortia lo que sortia; Però, com en totes ses coses, un va agafant experiència i encara que tenguis qualque caduf, ho tens més per mà i poc a poc domines més o manco sa pasta.

+ Quins motius tingueren per deixar es forn ?

Es forner: No és que estàs cansat; el que passava va esser que ses filles ja no ens podien ajudar gens perquè cada una té sa seva feina; i nosaltres dos sense tenir un poc d'ajuda ja no ho podíem dur. Tampoc ha estat perquè ens haguéssim fet ries ni prop fer-hi, encara que no ens queíam d'així com ens ha anat; però si he de dir sa veritat, de ló únio que hem anat plens aquets anys, ha estat de molt de treball i també de molta sòn.

- Com és es públic de Lloret?

Es forner: Sa major part d'es poble és bona gent. Lo que passa és que un públic sempre ha estat mal d'entendre: "un el' cru i s'altre el vol cuit", i els qui duim negocis hi ha vegades que estan mal sofrits i feim veure lo que no

sentim, posant mala cara sense fer-ne comptes.

- Per què es va tancar tan aviat es forn?

Es forner : Això no va esser culpa nostra. No és que no frissàs d'anar-me'n, però feia comptes fer-ho en bones, sense deixar es poble sense pa i donar sa màzen lo que hagués pogut a n'els forners nous. Això amb es temps que hagués fet falta. Fins i tot havíem conversat amb ets amos des local i no pareixia que hi hagués cap pega; per això jo ben tranquil vaig firmar davant es notari "es requeriment"; i quarantavuit hores abans d'acabar-se es plaç, es miser d'els amos d'es local ens va avisar que amb aquestes hores havíem de buidar sa casa i entregar sa clau. Els hi vàrem demanar pròrroga perquè aquest temps ens venia just, però no vàrem aclarir res de res. Hi ha que dir que menys mal de molta part des poble ens va ajudar a buidar sa casa, llevar ses màquines, etc; perquè nosaltres tot sols no haguéssim pogut fer-ho en tan poc temps.

Ets amos devien tenir els seus motius per actuar d'aquesta manera. Jo no hi tenc res en contra perquè crec que ho varen fer segons sa llei.

* Quin consell donariau a n'els nous forners?

Es forner : Que fassin molta feina i poca sòn, posant es cinc sentits en lo que fan a fi de fer-ho bé i tenir contenta a sa gent. Si ho fan així, tot anirà bé, ja que de sa faina surt es profit.

~ ~ ~ ~ ~

Per acabar aquesta vegada amb els "personatges" recordarem una mica el que va passar fa devers cinc mesos (més o manco); quan es va sentir a dir que hi hauria un canvi de forners; però tothom creia que es feria aquest canvi sense tancar cap dia ses portes des forn.

Però va succeir que, de cop i resposta, un dissabte migdia va sortir sa gran nova de que en quaranta-vuit hores es poble es quedava sense forn. D'aquesta manera sa gent que a caseva no tania forn, es quedava sense pa ni sopes.

Però si mateix es va poder solucionar en poc temps aquest problema:

No conec ses raons ni es per què de sa tancada tan pronta; lo que és ben cert és que essent s'únic forn públic des poble feia molta falta.

Però, com hem vist, en tres mesos hem pogut tenir un forn nou a n'és servei des poble i per si fos poc, n'hi ha un altre a punt d'obrir-se. D'aquesta manera no tendrem manca de pa, gracies en els nous forners, per això els faig arribar sa meva enhorabona i crec que també aquesta vegada podem acabar dient:

" No hi ha mal que per bé no vengui ".

KU

MOR



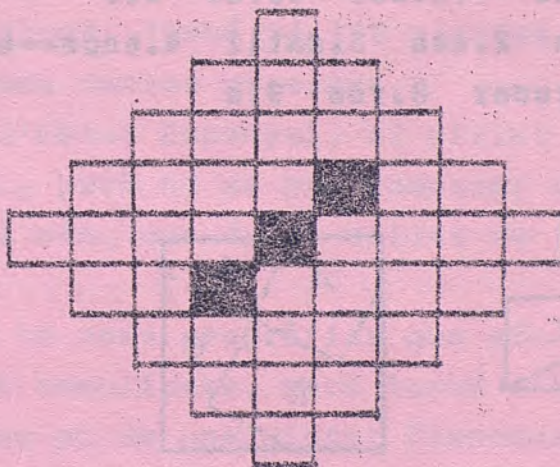
Per Mateu Fiol

SOPA DE LLETRES

G	Q	E	R	N	T	U	I	O	M	T	J
L	E	L	I	N	A	A	T	G	U	E	A
S	Q	L	U	E	H	R	I	H	N	A	U
A	L	L	A	L	O	R	T	E	A	T	M
C	O	L	L	B	P	E	R	L	R	M	E
A	T	E	E	U	E	F	I	O	E	L	S
F	O	N	T	I	R	R	O	I	G	B	O
P	A	R	O	E	L	L	T	E	T	R	E
S	S	O	R	G	G	I	U	P	E	I	N
M	I	C	O	U	E	L	B	O	C	L	H
E	E	I	S	B	R	A	M	I	S	I	A
T	E	P	R	I	A	S	O	N	A	G	T

CERCA 80 LLINATGES QUE
ABUNDEN A LLORET

CRUCIGRAMA



HORIZONTALS- 1. Consonant 2. Espai gran d'aigua 3. Dona del fill, respecte als sogres (Pl.) 4. Nom d'home--Primer 5. Au pareacuda a un colom--Llorç 6. Possessiu--Al revés, habitació principal d'una casa 7. Que viu a una rota 8. No li fa ció ... , no sap de que va 9. Consonant

VERTICALS- 1. Consonant 2. Fa pudor 3. Practicar cert sport aquàtic 4. Muàlmà--Llengua romànica 5. Respecte als fills, dona que els ha tengut--Pla d'un edifici que està més amunt 6. Nota musical--Part del cos de les aus (Pl.) 7. Curar 8. Número 9. Consonant

ENGINY

Coloca 10 monedas sobre 5 rectes, de manera que a cada una li corresponguin 4 monedas.

Quanta terra hi ha a un forat de 30cm. x 30 cm. x 30 cm.

((((SOLUCIONS AL PASSATEMPS))))

ANTERIOR

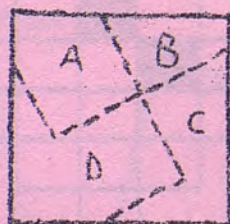
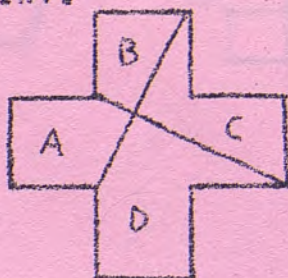
SOPA DE LLETRES:

- De dreta a esquerra: ARNAU, IGNACI
- D'esquerra a dreta: BARTOMEU, FELIP
- Cap a baix: MIQUEL, RAMON, FRANCESC
- Cap amunt: RAFEL
- En biaix: ANDREU, PERE, JOAN

CRUCIGRAMA:

- HORIZONTALS: 1.e 2.sol 3.dolor 4.caps--or 5.mata--adob 6.si--alas 7.labor 8.rua 9.s
- VERTICALS: 1.m 2.caa 3.datil 4.copa--ar 5.sois--abus 6.io--alos 7.rodar 8.ros 9.b

ENGINY:



UNA SEÑORA YA MADURA, PERO A LA QUE LE MOLESTA MUCHO TENER QUE REVELAR SU EDAD, SE VE UN DIA OBLIGADA A LLENAR UN DOCUMENTO EN CIERTA OFICINA PÚBLICA. TODO VA BIEN HASTA QUE HA DE DECIR SU EDAD; EL EMPLEADO, AL OTRO LADO DE LA VENTANILLA, CREE INDISPENSABLE ACUDIR EN SU AYUDA Y LE DICE AMABLEMENTE:
-VALOR, SEÑORA, VALOR... PIENSE USTED QUE CUANTO MAS ESPERE, MAS SE AGRAVA LA SITUACION.

-----Actualment el ser amb vida més vell del món, conegut, és un pi americà que viu des de molts de segles abans de Jesuïst. Se calcula que té una edat de 4900 anys. Perteneix a l'espècie "pinus longaeva" i està a NEVADA, USA.

-----Les cascades del Niàgara són de les més famoses, però no són, ni molt menys, les més altes. El rècord d'altitud correspon a les cascades de la "CAIGUDA DE L'ANGEL" a Veneçuela. Té una altitud de 979 metres.

-----L'home que ha dejunat voluntàriament més temps, ha estat Angus Barbieri, nascut a Escòcia l'any 1940 que visqué 382 dies prenguent només te, cafè, aigua i soda.

-----La temperatura més baixa registrada fins avui és de $-125^{\circ}22'$ C. Registrada a una altitud de 50 a 60 milles, a Suècia, entre el 27 de Juliol i el 7 d'Agost de 1963.

-----I la més alta registrada fins avui és de $75^{\circ}77'$ graus C a laombra. Es registrà a Al Aziziyah, Libia, el 13 de Setembre de 1922.

-----A Nova York se la coneix com a la ciutat dels gratacells. Allà es construí l'edifici més alt del món que té uns 379 metres. També té 110 plantes i 104 ascensors. Consta de dues torres bessones.

-----A l'Estat Espanyol, el billet de més valor és de 5000 ptes., però no se pot comparar amb el billet de més valor del món, que és el billet de 10000 dòlars americans.

-----Hi ha noms geogràfics que són extraordinàriament llargs i complicats, però també n'hi ha de curts i senzills com el de una ciutat francesa anomenada Y.

-----El palaci més gran del món és el del Vaticà que té 1400 habitacions.

-----I de mansions privades, la major està a Carolina del Nord que té 250 habitacions.

-----El rècord mundial de permanència davell l'aigua el té Robert Foster amb 13 minuts, 15 segons.

-----Es freqüent que moltes persones tinguin dos noms, lo que ja no és tan freqüent és el cas d'un senyor que tengué la sorprenent xifra de 26 noms cristians.

ACUDITS

EN LA FABRICA:

-Haga el favor de no silbar. Está prohibido mientras se trabaja.

-¡Pero si yo no trabajo! ¡Sólo silbo!

Un joven pretende casarse con una señorita. Se pone las mejores galas que tienery va a visitar al padre de la chica con el fin de solicitar su mano.

-Por mí no hay ningún inconveniente -dice éste-. No me opongo a que se case usted con mi hija, pero, ¿ha visto usted a su madre?

-¡Si que la he visto! -exclama el joven-. Pero no importa, no todas las muchachas al envejecer tienen que parecerse forzosamente a su madre.

El director de un periódico publicó una encuesta sobre el siguiente tema: "Libros que te han sido más útiles". Una de las respuestas decía: "El libro de cocina de mi madre y el de cheques de mi padre".

Al enseñar el castillo de Versalles a los turistas, el nuevo guía, que no está aún muy al corriente de su misión, dice: +Aquí tienen ustedes la cama en que murió Luis XVI.

-Pero si Luis XVI murió guillotinado -dice un turista.

-Es que esta cama -prosigue diciendo el guía, imperturbable- fue hecha con la madera de la guillotina.

Una mujer dice a otra: -¡Tanto como le ha costado a mi hijo pequeño decir película y ahora resulta que se llama film!

-¿Muerde ese perro? Tiene la boca abierta.

-No tema, sólo muerde cuando la cierra.

Un niño escribe a su abuelo.

-¿Por qué haces las letras tan grandes? -le pregunta intrigada su hermanita.

-Ya sabes que el abuelito es sordo como una tapia.

BUTLLETI INFORMATIU

C/ La Fuente, 2

Nº 3 Febrer del 1980

Director: Pau Bibiloni Jaume

COL.LABORADORS: Joan Jaume Beltran, Joan Ramis Jaume, Mateu Fiol

Miquel Mulet, Antoni Nisli, Tameu Picornell, Andreu

Ramis, Felip Munar, Llorenç Vallicaneras, Llorenç Coll,

Miquel Coll, Sebastià Amengual, C.S.B., R.M., Unatiroll,

Mn. Llorenç Vanrell, Damià Ferrà Ponç

Notes de la Redacció:

Les opinions expressades en els articles i col.laboracions publicades dins aquest butlletí, manifesten la forma de pensar dels seus autors, però no necessàriament la dels que en ell treballen.

Així mateix, fem saber que en aquest Butlletí hi ha un ESPAI OBERT perquè els lectors puguin expressar la seva opinió.

La Redacció respectarà la llengua en què siguin escrits els articles o col.laboracions.

COL.LABORADORS HO SOM TOTS!!!

LLORITÀ EXPRESSA LA TEVA OPINIÓ!!!

L'edició d'aquest butlletí ha rebut l'ajuda de

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"